

Archief
T.W.C. DE LEKKE TUBE
JAARBOEKJE 1987

VOORWOORD - TIJDRIJEN CLUBKAMPIOENSCHAP -
NOORD BELGIE RONDRIJ - 4 DAAGSE DUITSLAND -
ARDENNENRIJ - PEEL- EN MAAS ROUTE - DE ZUID
LIMBURG RONDRIJ - DE 3 LANDENPUNT ROUTE -
HET OPKOMSTENKLASSEMENT - WIST U DAT -
GRAFIEKEN - FEESTAVOND - AAN- EN AFMELDINGEN

CAFE J EVERS

Kerkstraat 3 Tel: 2248

Verenigingslokaal:

Spaarkas "ALLE DAGEN FEEST"

T.W.C. "DE LEKKE TUBE"

stamkroeg van de COLBOYS

VOORWOORD

1987 was alweer het zesde jaar sedert de oprichting van de eerste Linner fietstrimclub op 28 december 1981. Wederom een succesvol jaar met vele activiteiten en nieuwigheden. Een van deze nieuwigheden was toch wel de eerste gouden medaille in het opkomstenklassement. Wat niemand voor mogelijk hield, presteerde ons clublid van het eerste uur Jos van Daal. Hij liet niet één keer verstek gaan tijdens de verreden trimtochten. 'N prestatie die alleen nog maar geëvenaard kan worden, om maar te zwijgen over het tijdstip en door wie dit huzarenstukje herhaald wordt!

Een andere geslaagde nieuwigheid was de organisatie van de tijddritten. De in 1987 ingevoerde methode - 3 tijddritten op de Meinweg, waarbij de snelste tijd telt voor het eindklassement - bleek succesvol te zijn. Deze opzet zal danook in 1988 voortbestaan.

Ook de verplaatsingstochten waren goed in trek bij de leden. Op deze manier creëer je mogelijkheden om bijvoorbeeld de "binnenlanden" van de Belgische Ardennen te doorkruisen. Je gaat op deze wijze nieuwe routes uitstippelen, hetgeen een welkome afwisseling is op de tochten die saai kunnen worden door de vele keren dat zij verreden zijn. In 1988 zullen zij danook wederom op het programma prijken!

Als laatste onderdeel van dit voorwoord, willen wij nog een keer de nadruk leggen op de eigen verantwoordelijkheid van de leden om aanwezig te zijn tijdens de trimtochten. Er zijn ons inziens nog te veel leden die hier te lichtzinnig over denken. Hoewel onze vereniging geen opkomstplicht kent - dit zou te ver voeren - moet men het verworven lidmaatschap op gezette tijden nakomen. Het niet aanwezig zijn tijdens de tochten, wordt maar al te gauw verklaard door "geen of te weinig tijd". Onze reactie hierop kan kort zijn: "wordt dan geen lid, van welke vereniging danook"! Indien men graag aan sport doet, dan reserveert men wel een paar uurtjes in de week hiervoor. Uiteindelijk telt een etmaal nog steeds 24 en een week 168 uur.

Rest ons nog iedereen een prettige jaarwisseling, veel goede voornemens en heel veel leesplezier toe te wensen.

Bestuur TWC de Lekke Tube.

DANKWOORD

Een speciaal woord van dank willen we richten tot onze vaste donateurs en sponsors, mensen die in het verenigingsleven oh zo welkom zijn.

CAFE "CHEZ COL" EVERS

Clublokaal

RABOBANK LINNE

Sponsor beker voor de clubkampioenschappen (tijdritten)

AANNEMERSBEDRIJF L. SCHLICHER

Schenker van ons publikatiekastje

Ook een woord van dank willen we richten tot onze tientjes-leden, de niet als fietsers actieve leden. Zij steunen onze vereniging niet alleen, maar daar waar nodig kunnen we ten alle tijde een beroep op hun doen. Zij stellen hun diensten belangeloos ter beschikking bij activiteiten als:

- besturen van de volgbus
- tijdwaarneming bij de tijdritten
- werkzaamheden "Nacht van Linne"

Deze leden zijn:

Peter van Daal
Jan van Erdewijk
Wim Evers
Ruud van de Loo
Jos Munnichs (bestuurslid)

Pieter Peeters
John Schoenmakers
René Theunissen
Ben van Vlodrop

"TIJDRIJ NIEUW LEVEN INGEBLAZEN" (6,6 KM)

WO 6 MEI

Har Schuren onttroont Frank Ruikens.

Het clubkampioenschap van TWC "De Iekke Tube" was tijdens het vorige seizoen op sterven na dood. Slechts zeven leden namen deel aan de drie verschillende onderdelen. Indien geen verbetering zou optreden in het huidige seizoen, dan zou dit eens zo attractieve evenement, want dat was het gedurende het eerste clubjaar, voorgoed van de kalender verdwijnen.

De afgelopen extreem koude wintermaanden zorgden ervoor dat bestuur, actieve- en niet-actieve leden zich konden beraden om tot een nieuwe, meer succesvolle formule te komen met betrekking tot het organiseren van het clubkampioenschap. De door een van de leden voorgeslagen formule bleek reeds op 6 mei een voltreffer te zijn. Ondanks het koude en winderige weer wisten 16 coureurs de weg naar het sterk geaccidenteerde Meinweggebied te vinden. Na vorige week zijn reeds 16 leden geklasseerd na een interessant wedstrijdverloop.

Har Schuren in vorm blijft een moeilijk te kloppen renner. Dat ondervond Frank Ruikens, titelverdediger en de meest se-

06/05/'87

TIJDRIJ MEINWEG
6,6 KM.

rieuze concurrent, woensdagavond aan den lijve. Frank kwam, in tegenstelling tot het vorige jaar, te kort in de race tegen de klok. Uiteraard bleef zijn tijd lange tijd veruit de snelste, tot het moment waarop Har Schuren de voetriempjes aantrok. Har, van huis uit al een uitgebalanceerd atleet, weet als geen ander wat afzien is. Hij gaat zo

diep, tast zijn reserves zo flink aan, dat hij na beëindiging van de rit meestal uitgeput van de fiets tuimelt. Zo ook ditmaal. Vooral na de laatste klim kwam de diesel pas op gang. In tegenstelling tot de anderen, die op het laatste stuk niet verder kwamen dan een 15-er, 16-er of zelfs een 17-er, ramde Har op de 14 als een streep naar de finish toe. Bijna had hij zelfs Guusje Vocking (13 jaar en nu al vergeleken met Luis Herrera vanwege zijn columbianse afkomst) gepasseerd, maar uiteindelijk redde hij het net niet. Desondanks was Guusje een uitstekend mikpunt geweest voor de ontketende Har, die na afloop dan ook uitermate tevreden was over zijn geleverde prestatie. "Het ging lekker en ik kon de 14 na de laatste beklimming goed rond krijgen, ondanks de straffe tegenwind die ons danig parten speelde", aldus een gelukkige winnaar.

Frank Rulkens verschool zich achter het excuus dat hij enkele dagen eerder nog een zware rit door de Ardennen had verreden: "Zondag had ik nog een lange en zware trip gemaakt door een behoorlijk heuvelachtig gebied en ik voelde die inspanning vandaag nog flink doorwerken in de benen, die pijnlijk aanvoelden. Ik ben wel blij dat ik Bert Hendrix achter me heb gelaten".

De voor dit parcours uitermate goed gebouwde Bert Hendrix bleef op zijn beurt onder de verwachtingen. Hij was zelf ook niet tevreden over zijn geleverde prestatie. "Slecht, het ging niet, maar de volgende keer zal ik korter eindigen, reken maar". Woorden van een coureur, die gezien zijn prestaties genomen over het lopende seizoen, niet in staat mag worden geacht een bedreiging te kunnen vormen voor Har en Frank.

Wie wel nog tot aansprekende resultaten in staat kan zijn, is Chris Schuren. Ondanks de trainingsachterstand leverde hij al een behoorlijke prestatie en Chris in vorm zou wel eens voor een aangename verrassing kunnen zorgen. Momenteel voelt hij nog de adem in de nek van Theo Vossen en Bert Schlicher, die samen de vijfde plaats voor zich opeisten met maar slechts 4 sec achterstand op Chris Schuren. Beiden maakten zich geen illusies om op het erepodium te komen, al liet Bert weten dat hij in de nog resterende tijdritten zal proberen zijn tijd te verbeteren.

Math Slabbers moest 15 seconden toegeven op zijn trainingsmakker en dat zat hem beslist niet lekker. Meteen na de binnenkomst van Bert vroeg Math zich verbaasd af wat hij die avond gegeten had. Pierre Wolters wilde in eerste instantie niet deelnemen aan de tijdrit. "Zo'n oude bok hoort hier niet thuis!" waren zijn woorden. Toch bleek deze "oude bok" nog over goede benen en een goede conditie te beschikken, hetgeen wel bleek uit zijn tijd: slechts 4 sec langzamer dan Math. Pierre grapte dagen later nog wat na over zijn prestatie: "Mijn vrouw vond dat ik het slecht had gedaan".

Jos van Daal besliste de strijd der vanden ruimschoots in zijn voordeel. Hij versloeg Rob en Wim met maar liefst 22 en 27 seconden. "Wacht maar tot ik in vorm ben" grapte Wim, aldus doelend op de strijd die in de volgende tijdritten zal oplossen binnen de familie. Wil Bevers vorm zal ook nog aangescherpt moeten worden, maar als Wil zwijgt na een tijdrit, dan weten de anderen dat er nog storm op komst is. Paul Wolters wist nieuwkomer Gustaaf Vocking maar net voor te blijven. Ook Gè Smits kon niet overtuigen en zette een zwakke tijd neer. Zijn gezicht stond op onweer en hij was niet aanspreekbaar. Huub Helwegen, sinds kort lid, zette weliswaar de slechste tijd neer vandaag, maar met wat meer ervaring in het verdelen van zijn krachten kunnen we nog veel van hem verwachten. Zijn tijd komt nog wel.

Een uitstekend initiatief van het bestuur was het om bij Jans vriendin Paula op de koffie te gaan. Ook de vlaai ontbrak niet. Kortom heerlijk! Of Bert Schlicher het ook allemaal als prettig heeft ervaren weten we niet, want zijn hoestbuien waren van dien aard, dat hij volgens ons niet of nauwelijks van al dat lekkers heeft kunnen genieten. Terwijl de renners genoten van de vlaai, waren de tijdwaarnemers Peter van Daal en Ton Sampers nog druk aan het rekenen voor de uitslag. Voor hen was nog een stukje overgebleven, al kostte dat veel moeite.

Even na half negen begaf de karavaan zich richting Linne en tijdens de afdaling van de meinweg en de daaropvolgende vlakke weg naar Herkenbosch haalden de heren coureurs een maximum snelheid van maar liefst 54 km. Geen gesloten peloton naar huis. Jammer. Ook niet op souplesse naar huis. Helaas! Misschien een andere keer?

Uitslag tijdrit Meinweg 6 mei.

1. Har Schuren	6.6 km in	11.29 min	gem. 34.48 km/u
2. Frank Rulkens		11.44	33,75
3. Bert Hendrix		12.06	32,73
4. Chris Schuren		12.08	32,64
5. Bert Schlicher		12.12	32,46
Theo Vossen			
7. Math Slabbers		12.27	31,81
8. Pierre Wolters		12.31	31,64
9. Jos van Daal		12.34	31,51
10. Rob van Daal		12.56	30,62
11. Wim van Daal		13.01	30,42
12. Wil Bevers		13.16	29,85
13. Paul Wolters		13.23	29,58
14. Gustaaf Vocking		13.28	29,41
15. Gè Smits		13.46	28,77
16. Huub Helwegen		14.24	27,50

DE NOORD BELGIË RONDRIT (130 KM)

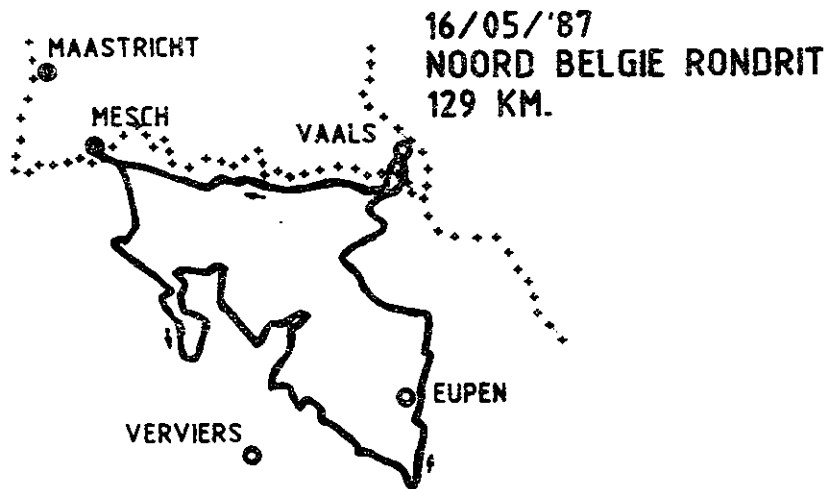
ZA 16 MEI

Eerste serieuze test voor de "Cochem fietsers".

De eerste verplaatsingstocht en tevens grotere route voerde ons - een week eerder dan aangegeven op het programma - naar het gebied dat Zuid-Limburg scheidt van de Ardennen, namelijk De Voerstreek.

Net zoals het vorige seizoen verplaatste de groep zich met auto's en een bus met aanhanger, die tot de rand gevuld was met fietsen en materiaal, naar de startplaats Eijsden. Voor enig oponthoud zorgde een niet met name te noemen coureur die de wielrenschouwen was vergeten, of dacht hij alleen maar dat hij ze vergeten was? Terwijl de groep geduldig wachtte, spoedde een auto zich naar huis om de schoenen op te halen.

Om half tien konden de renners eindelijk op pad gestuurd worden, ingepakt om het regenachtige en koude "lente" weer te trotseren. De groep was 16 fietsers groot. De meeste waren in training voor de komende tocht naar Cochem. Enkele hadden de zware klassieker "De Waalse Pijl" op het programma gezet. De klassieker voor trimmers zou een week later verreden worden. Een van deze "pijlen" was gasttrimmer Henk van de Berk, een kennis van Theo Vossen. Hij had bij wijze van uitzondering toestemming gekregen van de organisatie om te starten.

De eerste uren verliepen voorspoedig door de mooie omgeving van s'Gravenvoeren, Mortroux en Aubel. Sommige binnenwegen waren nog slechter geworden als ze het vorige jaar al waren. Evenals vorig jaar gingen we onderweg in de fout. Resultaat enkele extra kilometers. Na de beklimming van de zijkant van de Baraque Michel kon iedereen opgelucht adem halen, want

dit betekende het keerpunt in de route. Ook de pauze was nu erg dichtbij. Een korte maar steile klim leidde ons naar een bistro aan de rand van het plaatsje Eupen. De koude wind zorgde buiten voor een behoorlijke afkoeling. Degenen die binnen koffie hadden gedronken, waren er waarschijnlijk beter aan toe.

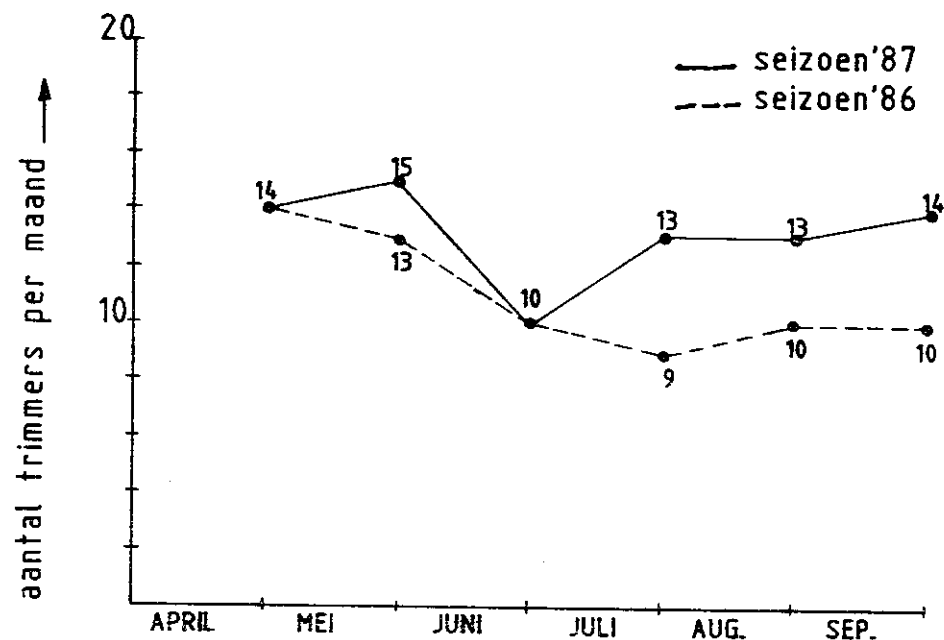
Na de pauze reden we van Walhorn, Luntzen, Montzen en Gemmerich naar Vaals. Op dit stuk moest Huub Helwegen, sinds kort lid van onze club, de tocht beëindigen doordat hij kramp in zijn benen kreeg. De harde wind en de vele beklimmingen hadden hun tol geëist. Hij ging chauffeur Jan van Erdewijk gezelschap houden in de bus. Tijdens de beklimming langs de Belgische zijde van de Vaalserberg, het drielandpunt, begon het te regenen, zodat op de top een kleine pauze werd ingelast door de organisatie.

Na enige tijd werd de tocht richting Eysden voortgezet. Er waren toen nog ongeveer 35 km af te leggen. Nadat we Sippenaeken - met zijn mooi gelegen kasteel - hadden gepasseerd, moest Wim van Daal in de afdaling naar Teuven als "verkeersschout" optreden om de juiste afslag aan te geven. In deze afdaling hadden we het vorige jaar een verkeerde afslag genomen. Om deze fout niet weer te maken was Wim vooruitgesnel om het peloton de weg aan te geven.

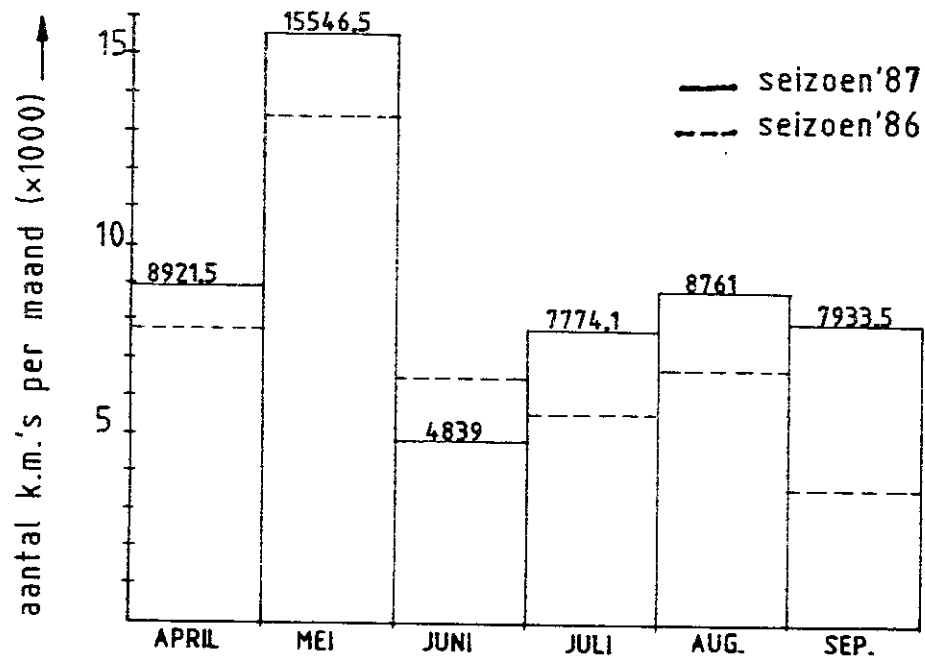
Het vele klimwerk tijdens deze tocht was voor Erik Vrinzen te vroeg in het seizoen, zodat hij af en toe een handje geholpen moest worden. Erik had door het volgen van een cursus in het voorjaar de voorbereiding voor deze tocht gemist, en dat brak hem behoorlijk op. Een leeglopende achterband was voor hem de bekende druppel, zodat hij 20 km voor het eindpunt gedisilluseerd in de bus stapte. De enige renner die vandaag tekreed was Frank Rulkens. Hij moest op de laatste heuvel van deze tocht richting de grensovergang "De Planck" van de fiets om een nieuwe tube te monteren.

Omstreeks kwart voor vier arriveerden de coureurs, net voor een regenbui, op de parkeerplaats bij de kerk in Eijsden. Omdat het bepaald geen "terrasjes weer" was, werd besloten de fietsen in te laden en naar huis te rijden. Voor Frank Rulkens, Chris Schuren, Theo Vossen en Henk v/d Berk was deze tocht niet lang genoeg. Zij legden op de fiets de laatste 50 km naar Linne af als training voor de komende klassieker "De Waalse Pijl".

Tijdens de tocht bleek duidelijk dat niet iedereen al in conditie is voor de grote tocht van het voorjaar, de 4-daagse reis naar Cochem in de Eifel. Wel kunnen we constateren dat iedereen die met de club naar de Eifel wil gaan, een dergelijke tocht gereden moet hebben, wil hij zijn conditie tijdig op het juiste peil brengen.

GRAFIEK: gem. aantal trimmers per maand

GRAFIEK: in clubverband gereden k.m.'s per maand

4-DAAGSE TOCHT NAAR COCHEM (502 KM)

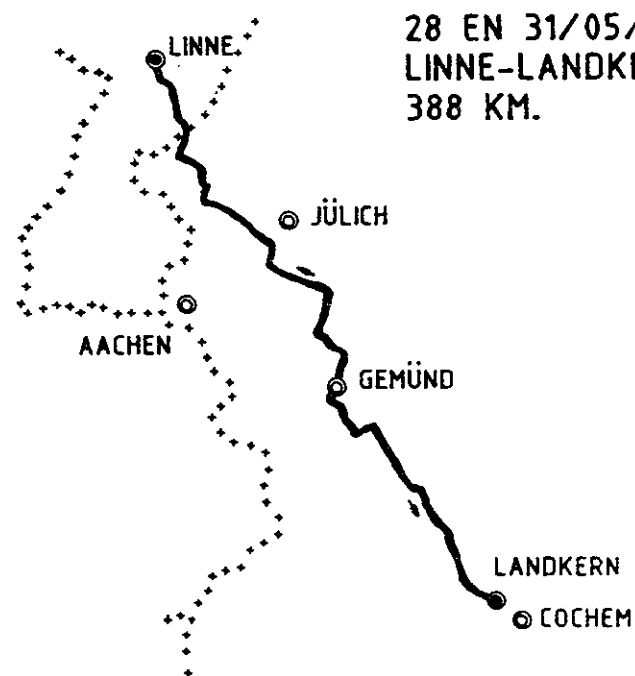
DO 28 T/M ZO 31 MEI

Woensdag 27 mei: de voorbereidingen.

Om 19.00 uur was weer het traditionele bagage inleveren bij huize Erdewijk. De bagage moest in de Ford Transit bus van Frank Rulkens, die voor deze tocht door de organisatie was gehuurd. Evenals andere jaren werd er in een gezellige sfeer reeds vooruit gekeken naar de komende dagen. Ook het tijdstip van vertrek werd er bij iedereen nog eens ingehamerd. Dit naar aanleiding van het vertrek bij een tocht een week eerder, toen Guus Eijssen te laat aan het vertrek verscheen. Tot slot van deze avond werd aan iedereen een routebeschrijving uitgedeeld, waarna men naar huis terugkeerde, de een voor zijn bedrust, de ander voor een voetbalwedstrijd die op TV kwam.

Donderdag 28 mei: de rit naar Landkern (Cochem).

Om 6.45 uur was bijna iedereen topfit aan de start met veel eten in de tassen voor onderweg. Ondanks het feit dat Har Senssen meeding, werd er ruim tien minuten te laat vertrokken. Vanaf de start werd het tempo strak gehouden. Dit om in de ochtenduren zoveel mogelijk kilometers achter ons te laten. Nadat we de grens gepasseerd waren, reden we verkeerd. Gelukkig werd de fout tijdig hersteld, zodat we slechts 100 meter teveel reden.

28 EN 31/05/'87
LINNE-LANDKERN-LINNE
388 KM.

Het peloton had vandaag begeleiding van Chris Schuren. Het was voor hem niet mogelijk om vier dagen in Landkern te blijven, maar vandaag had hij voldoende tijd om ons tot Gemund te begeleiden. Daarna zou hij ons verlaten om via Monschau terug te keren naar huis.

Tot Gemund kregen we gelukkig niet met pech te maken. Daarna sloeg het noodlot dan ook hard toe. De trapper van Bert Hendrix haperde en na overleg met "fietsenmaker" Math Slabbers werd besloten er in de middagpauze naar te kijken. Tot onze grote verbasing bleek toen dat de trapper niet ingevet was. De trapper werd behoorlijk ingevet met dikke olie, waarna we onze tocht weer voortzetten. Na goed 5 km was het voor Bert afgelopen toen de trapper weer problemen gaf. Hij verdween, gezien de omstandigheden terecht, met een lang gezicht in de bus om chauffeur Jan van Erdewijk en de meiden, Paula van Jan en Ingrid van Gé te vergezellen.

s'Middags hadden alleen Jos van Daal en Math Slabbers nog lek gereden. Math maakte van de gelegenheid gebruik om ter plekke een uniek kiekje te laten maken door Ingrid. Tijdens de laatste pauze kregen we gezelschap van de fam. Vocking, ouders van onze jongste telg, Gustaaf "Herrera" Vocking. Slechts dertien lentes oud moest Gustaaf zich zien te handhaven tussen al die ervaren cracks. In de beklimmingen toonde hij duidelijk zijn gebrek aan ervaring. Zodra de weg omhoog liep stormde Gustaaf met de kleine molen tegen de heuvel op. Maar op de top moest Gustaaf dan vaak ontevreden constateren dat hij door de meeste renners gepasseerd was. Desondanks een geweldige prestatie van deze knaap. Guus Eijssen kreeg in de middaguren problemen met zijn conditie. Een betere voorbereiding zal hem het volgend jaar beslist goed doen.

De fam. Vocking toog vol bewondering voor ons verder richting Landkern. Aldaar zouden zij onze aankomst op video vastleggen. Om klokslag half vier reed de groep Landkern binnen. Een record, 7 uur en 20 minuten, dat zeker ook te danken was aan het redelijke weer, en zeker omdat we de wind regelmatig van achteren voelden. Na aankomst en verwelkoming door de gastheer, Dhr. Schaden, werd er gedoucht. Er ontstond enige hilariteit op de gang toen bleek dat Wim van Daal en eega een hemelbed op hun kamer hadden.

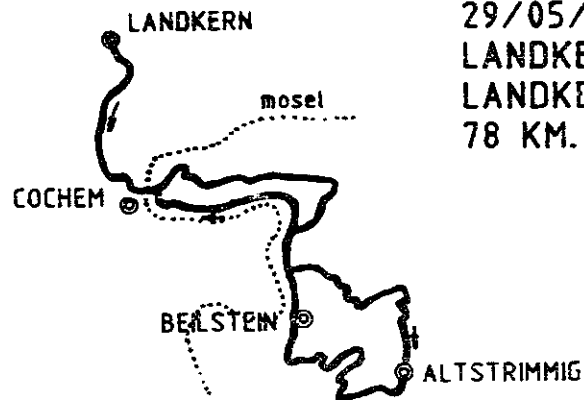
Nadat de renners er weer piekfijn opstonden, werd er gedieneerd. Uit vorige jaren weten we al dat het avondmaal in huize Schaden van een voortreffelijk kaliber is. Ook dit jaar werd er weer genoten van het diner. Onze gastheer weet ook onze prestaties te waarderen: de hoeveelheid had hij duidelijk aangepast, want het kostte de renners moeite de schalen te legen voordat de volle schalen arriveerden. Na het diner togen de jongeren, weliswaar onder begeleiding, richting Cochem, alwaar een discotheek bezocht werd. Omstreeks middernacht zochten ook zij het bed op voor hun broodnodige nachtrust.

De Cochemgangers genieten even van hun verdiende rust na de zware klim vanuit Pommern, vlnr. Har Sensesen, Theo Vossen, Math Slabbers, Rob van Daal, Pierre Wolters, Gé Smits, Wim van Daal, Guus Eijssen, Bert Hendrix en Harrie Schuren.

Vrijdag 29 mei: Pierre Wolters arriveert tegen de middag

Vandaag zou zich nog een lid bij ons voegen. Pierre Wolters moest op de heenweg verstek laten laten wegens een communiefeest. Hij verraste ons met 2 echte Limburgse vlaaien. Geluk voor ons regende het s' morgens want we hadden afgesproken dat we op Pierre zouden wachten. Echter het weer was s' middags ook puin. Toen we s' middags vertrokken voor een "klein" tochtje regende het nog steeds. Na zo'n tien minuten hield het geluk kig op. Op een van de beklimmingen kreeg Pierre het aan de stok met een vrachtauto. Dat kon hij nooit winnen zodat hij voluit in de berm ging. Gelukkig werd zijn fiets niet beschadigd. Tijdens deze tocht plaatste Theo Vossen nog een leuke opmerking die luidde: "De trainingstochten op vrijdag worden elk jaar langer, eerst 30 km, toen 55 km en nu al 76 km". De geplande tocht bevatte diverse fikse beklimmingen. Had Guus Eijssen gisteren nog problemen met klimmen, vandaag was daar weinig van te zien. Hij klom in de voorste gelederen mee. Tot slot van deze zware tocht kwam nog een benenbreker, de 7 km lange klim van Cochem naar Landkern. Aan het eind van de beklimming stond persfotografe Ingrid voor enkele voortreffelijke foto's, zo bleek later. Boven aangekomen was iedereen moe maar voldaan.

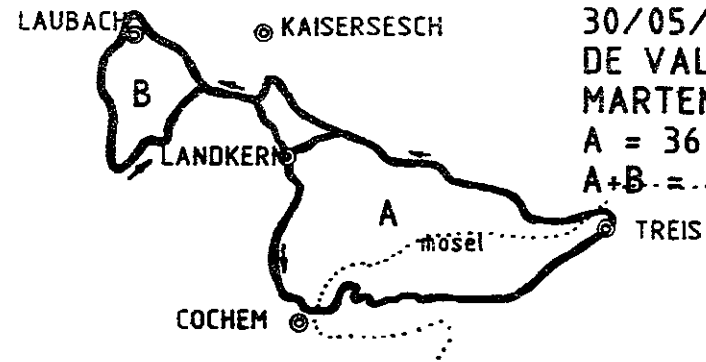

29/05/'87
LANDKERN-ALTSTRIMMIG-
LANDKERN
78 KM.

Om niet in herhalingen te vallen zullen we niet vermelden dat het diner wederom voortreffelijk smaakte. Na het diner daalde de hele groep af naar Cochem om daar de discotheek onverlig te maken. De jeugdige leden hadden aangekondigd dat ze in de disco "het beest" zouden uithangen. Onze "vaders" Har Sensen en Pierre Wolters wilden wel eens van dichtbij zien hoe hun "kinderen" zich later zouden vermaken. In de disco bleken de beesten echter getemd. Verder dan een dansje met de reeds getrouwde of bezette dames in ons gezelschap lieten de heren weinig casanova-achtige acties zien. Omstreeks middernacht gingen velen terug naar Landkern. Niet echter "de beesten" Har Schuren, Guus Eijssen, Paul Wolters en Bert Hendrix kwamen op dat moment pas goed los. Zij keerden pas rond 3.00 uur s' nachts terug in Cochem met de meest fantastische verhalen, die door de anderen met glimlach werden aanhoord tijdens het ontbijt.

Zaterdag 30 mei: inkoopdag met toeristisch bezoek aan Cochem.

Deze dag staat te boek als inkoopdag. s' Morgens werd afgedaald naar Cochem om inkopen te doen. Daarbij denken de renners voor al aan de zondag: bananen, yoghurt, gebak, chocolade en appelen. Dit jaar waren we verstandig genoeg om in de ochtenduren inkopen te doen in tegenstelling tot het voorgaande jaar; de winkels in Cochem zijn op zaterdagmiddag dicht. Tegen het middaguur keerde iedereen weer terug naar Cochem. De liefhebbers namen weer de fiets om nog een kleine tocht te maken. Tijdens dit laatste ontspanningstochtje werden slechts 3 bergen beklommen. De zwaarste was wel de klim die vanuit Pommern omhoog liep. Ook onze persfotografe deed haar werk weer vol overgave. In diverse standjes werden de heren coureurs vastgelegd op de gevoelige plaat. Op deze berg bewees Guus Eijssen dat hij als klimmer in de wieg is gelegd. Deze Guus zou vandaag nog wel wat uitspoken.

30/05/'87
DE VALWIGER-
MARTENTAL TOCHT
A = 36 KM.
A+B = 66 KM.

Na het laatste avondmaal van deze reis ging iedereen de koffers pakken. Guus, vol energie, bedacht zich geen moment toen hij zijn bed zag. Met een snoekduik vloog hij over Harrie Schuren, zijn slapie, om zijn eigen bedhelft te bereiken. Onder luid gekraak zakte het bed door zijn poten. Het bed werd gemaakt (het kon gelukkig nog). Toen kwam Guus op het idee om Ingrid met haar fototoestel op hun kamer uit te nodigen. Na afloop van de fotosessie doken de heren omstreeks 23.00 uur in bed. Niet om te slapen, oh nee, zij gingen de zaak verbouwen. Zij deden dit door op de muren te slaan. Dat werd hen niet door iedereen in dank afgenomen.

Zondag 31 mei: renners op weg naar hun stal zijn niet te stoppen

Helaas was vandaag alweer de terugreis. Vertrokken werd er omstreeks half acht (helaas Har), iedereen was lekker fit en bij een heerlijk tempo werden de eerste kilometers afgelegd. Het weer was ons goed gezind, althans zo leek het. Ongeveer 85 kilometers waren er afgelegd toen het begon te regenen. We moeten wel heel ver in de geschiedenis van onze club teruggaan voor

Lekke Tubers doen het ook in slecht weer!

een tocht verreden in dezelfde beestachtige omstandigheden als vandaag (de Baraque Michel tocht in 1983, red.). Regen, regen en nog eens regen viel er de gehele middag. Gelukkig konden we op een overdekte plaats pauzeren.

In de middaguren was Guus Eijssen de pechvogel. Een arm van zijn rem brak af. Guus zelf wilden doorrijden, maar de koersleiding kon dit niet toestaan. Een tiental kilometers verder moest Wim van Daal de materiaalkist openen. Zijn voorderaaileur weigerde dienst. Gelukkig was dit even snel verholpen. Wederom memoreren we de uitstekende prestatie van ons jongste lid Gustaaf Vocking. De laatste kilometers reed Har Senssen voortdurend in zijn buurt. Het leek ons wel of Gustaaf voortgestuwd werd, elke keer als Har uitademde.

Wederom bleek dat Tuub leden een goede timing hebben, want in de straten van Linne liep Bert Hendrix zijn tube langzaam leeg. Desondanks kon hij zijn weg naar huis vervolgen. Op de klok kijkend bleek tot ieders verrassing, dat we een nieuw record gevestigd hadden. Slechts 7.00 uur hadden de renners nodig om de afstand Landkern-Linne (192 km) af te leggen. Ieders mening was dat het slechte weer hierin een positieve bijdrage geleverd had.

Al met al zijn deze dagen prachtig geweest en smaakte het zand op zondag ook eens voor de verandering.

DE WAALSE PIJL (215 KM)

ZO 24 MEI

4 Tuub leden voltooien deze zware trimklassieker.

Een viertal renners van onze club, Har en Chris Schuren, Frank Rulkens en Theo Vossen hadden ingeschreven voor de zware ardense klassieker "De Waalse Pijl". Spa was de start- en finishplaats, de af te leggen afstand bedroeg 215 km. Math Stabbers zag ter elver ure af van deelname aan deze tocht wegens een gebrek aan kilometers in de benen. Een gastrenner, Henk van de Berk (hij nam als gastrenner ook deel aan de Noord-België rondrit van zaterdag j.l.), completeerde het quintet.

De start was niet de plezierigste die je wensen kon. In Linne was het om half vier s'morgens nog droog, op Belgisch grondgebied veranderde dit evenwel. Nadat Henk zijn administratie in orde had, kon om half vijf in Spa vertrokken worden. Piet Nelissen vergezelde ons op deze tocht en nam de honneurs van chauffeur cq. mecanicien waar.

De motregen werd alleen maar erger en vooral in de afdalingen leek het alsof een stortbui op je neerviel. De Waalse Pijl mist de uitstraling van de ardense klassieker Luik-Bastenaken-Luik, maar is vele malen zwaarder. Direkt na de start reden we door het gebied waar LBL eindigt: de beklimmingen van de Maquisard en na 19 km doemde in de nevel al de gevreesde Redoute op. Halverwege deze klim werden foto's gemaakt, welke aan de finish gekocht konden worden.

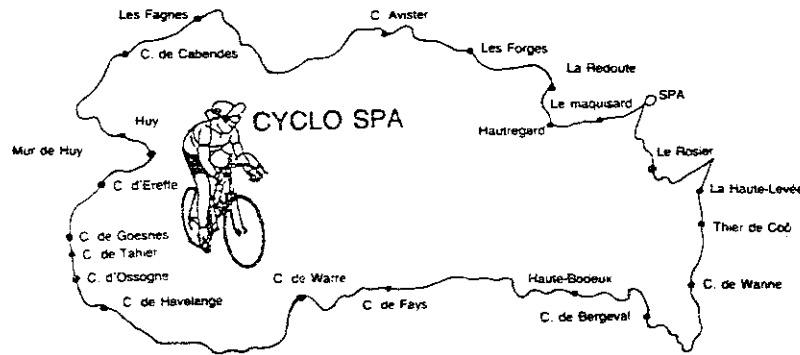
De organisatie was perfect. Bij enkele controleposten kreeg je frisdrank en muesli-repen aangeboden en kon tegen betaling de inwendige mens versterkt worden. De beklimmingen volgden elkaar snel op, veien waren pittig en de "26" was geen overbodige luxe. Alleen Harrie volbracht de tocht met een kleine re krans van "24". De official bij de controle post in Cabendes gaf ons moed voor de rest van de tocht. "Als je deze côte bedwongen hebt, dan is de rest een makkie", was de strekking van zijn verhaal. Deze côte sloeg op de côte de Cabendes, met een stijgingspercentage van 21%, waar de steile Muur van Huij (20%) niet tegenop kan. Helaas bleek de official een beetje overmoedig met deze uitspraak.

Onderweg kregen we gezelschap van een trimmer uit Duinkerken, voor Chris een mooie gelegenheid zijn franse taal op te halen. Na 81 km bereikten we de Muur van Huij. Piet scheurde tegen alle verkeersregels in deze helling op en sloeg onze inspanningen gade. Doordat iedereen nog over voldoende reserves beschikte, viel de beklimming nog mee. Angst boezemde ons vijf beklimmingen op rij in, die nu op het schema stonden, maar deze waren de minst zware van de route.

Zoals afgesproken reed Piet door naar het rustpunt in Duiburg (124 km), waar hij de macaroni op de gasbrander opwarmde. De maaltijd was van uitstekende kwaliteit. Alleen Henk vertrouwde deze goede maaltijd niet, en bleef zijn blik met rijstebrij trouw.

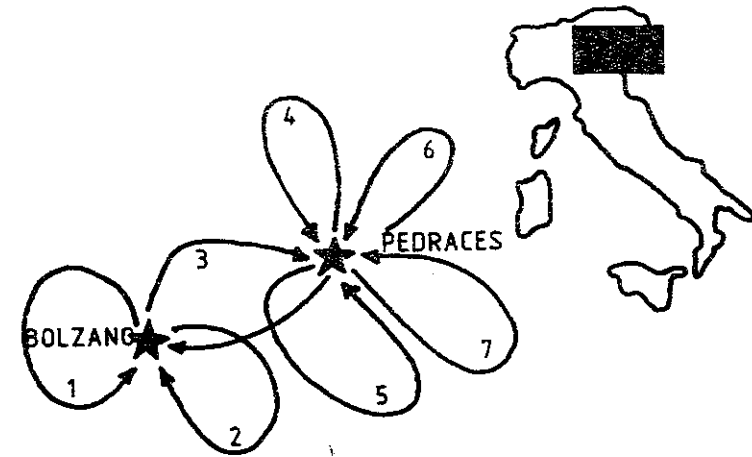
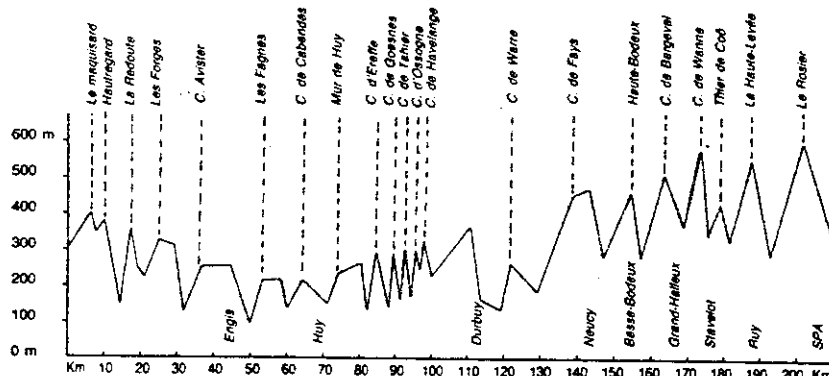
Theo Vossen en Henk van de Berk in Italië.

Vrijdag 12 juni vertrokken Theo Vossen met zijn collega Henk van de Berk richting Arnhem, het vertrekpunt van de reis naar de Italiaanse Dolomieten, waar de reisorganisatie Cycle Tours een achtdaagse tocht had uitgestippeld. 38 getraide renners hadden op deze reis ingeschreven, opvallend was dat er vele wedstrijdrenners aan het vertrek stonden. Een mooie tocht, zo bleek achteraf.

Op weg naar de côte de Faijs werden we geconfronteerd met een weg die kilometers lang "vals plat" was. Langzaam maar zeker kwamen we op het voor ons bekende terrein van Luik-Bastenaken-Luik. Als extraatje had de organisatie nog de Thier de Coë in de tocht opgenomen. Een rot klim, loodzwaar, wat een aanslag op onze reserves betekende. Gelukkig moesten we een kilometer en onder de top stempelen. Nadat we voldoende hadden gedronken en gerust konden we uitgerust de top overschrijden. De afdaling was niet van gevaar ontbloot. Losse steenslag lag er op het pad dat een behoorlijk dalingspercentage kende.

Precies na 9.30 uur bereikten we Spa waar een kermis in volle gang was. De foto's en een mooi aandenken werden gekocht. Alleen Chris zocht vergeefs naar zijn foto. Dat de tocht loodzwaar was, uitte zich in een kleine inzinking van vermoeidheid die iedereen doormaakte. Het gemiddelde van 22,7 km per uur lag aan de hoge kant. De Waalse Pijl telt 21 officiële hellingen. De bulen welke niet meegeteld werden waren eveneens talrijk. Ondanks het natte begin kon iedereen terug zien op een schitterende tocht.

Iedere dag was het erg pittig. Niet alleen de "passo's", zo'n 25 stuks in totaal stegen tot grote hoogte, het was de kou die de beenspieren als het ware teisterden. De eerste en de tweede dag was het prachtig weer. Na een vermoeiende busreis werd in Bolzano de inwendige mens versterkt. Daarna kleepte iedereen zich om voor de start van de eerste tocht. Iedere dag volgde je een route beschrijving en ter controle moest je boven op de passen stempelen. De eerste de beste helling, 3 km lang en 14% stijl, leverden voor velen problemen op. Sommigen wilden laten zien dat ze een stukje fietsen konden, en ze vergaloppeerden zich royaal. Afstappen was het gevolg waarna ze maar gauw een foto maakten van de passerende zwegers.

De organisatie was perfect. Onderweg werden warme dranken verstrekt en halverwege de rit stond chef-kok Paul met een uitstekende soep. De eerste twee dagen waren ritten rondom Bolzano uitgezet, en vooral de tweede dag was lood en lood zwaar. Vooral aan de "Passo di Lavaze" denken we met gemengde gevoelens terug. Deze helling bleek achteraf de zwaarste van allemaal te zijn, mede doordat hij in de slotkilometers

van de tweede dag lag. Daags erna werd de etappe Bolzano-Pedracces verreden. Door de stortbuien moest het vertrek met enkele uren uitgesteld worden. Veel heeft het niet geholpen. Op een van de toppen werden we verrast door een stortbui. We bevonden ons in de binnenlanden en konden nergens schuilen. Binnen 100 meter hadden we geen droog stukje textiel meer aan ons lijf. Later die dag herstelde het weer maar met de natte kleding om ons lijf bleef het erg koud.

De gekalkte leuzen op het wegdek herinnerde ons nog aan de "GIRO D'ITALIA", de ronde van Italië. De naam VISENTINI kwam in grote witte gekalkte letter het meeste voor, al kon de Carrera renner de favorietenrol bij de teleurgestelde Tifosi niet waarmaken.

De eigenaar van hotel "Post", Eduard Tavella, was vroeger een verdienstelijk amateurrenner geweest: vele bekens en enkele tricots waren de stille getuigen. Hij begreep dat een renner veel calorieën verbruikt. Aan eten was er dan ook geen gebrek. De Cochem-gangers waren kleine jongens gezien de hoeveelheden die hier, onder het genot van een glaasje wijn, veroverd werden. Het was jammer dat enkele dagen het weer niet mee werkte, zodat er vooral s'avonds aan natte kleren geen gebrek was. De verwarmingsketel was een uitstekende piek om de wielersplunje van een heel gezelschap te drogen.

Enkele beklimmingen die in het geheugen gegrift blijven zijn de Passo di Lavaze, Passo di Giau, en de weg naar de Auronzo Hutte. Eerstgenoemde was vooral de laatste 2 km (stijging 15%) loodzwaar, het was die dag de vierde en laatste beklimming. Iedereen stond op de top te hijgen, de weg liep loodrecht omhoog. Normaal kun je in de bochten herstellen, maar hier was er geen bocht te vinden. De Passo di Giau was een aangereden grintweg (7 km), waardoor het achterwiel vaak weg slipte. Bovendien was het stijgingspercentage (10 to 12 %) niet te verwaarlozen. De laatste 3 km waren weliswaar verhard, maar nu waren de harde wind en de ijzige sneeuw storende factoren. In een mum van tijd was de top bedekt onder een wit laken. Tot overmaat van ramp waren ter plekke alle hotels en restaurants gesloten. Na gauw enkele foto's gemaakt te hebben, want wie geloofd er ons zonder harde bewijzen, werd de afdaling aanvaard. Een afdaling die je nooit meer vergeet. Stijf van de kou kwamen we beneden aan. De weg naar Auronzo Hutte (lengte 7 km, stijging 16 to 20 %) is speciaal voor toeristen aangelegd, en brengt je naar de "Drei Zinnen", de drie bergen. Helaas waren er twee bedolven onder een dichte nevel. Toch viel de beklimming mee. Rustig pedalerend en vooral op de buitenbochten rijdend kwam ik na 50 minuten boven.

Het was geestelijk zwaar om bijna iedere dag zo'n 7 tot 8 uur op de fiets te vertoeven. Opvallend was dat er veel knieproblemen te behandelen waren door onze fysiotherapeut. De laatste dag werd naar Bolzano teruggereiden. In de etappe werd de Passo di Pordoi, waar Johan van der Velde zijn Giro-etappe won, bedwongen. Het was een mooie klim met 31 (!!) haarspeldbochten.

Je kon de gehele pas overzien, wat een schitterend uitzicht gaf. Overal zag je renners rijden, of was het zwoegen? Halverwege de afdaling stond een monument ter nagedachtenis aan de legendarische Fausto Coppi. Hij reed in vroegere jaren een Giro etappe over vijf passo's van de eerste tot de laatste kilometer in de aanval, en bekroonde zijn solo met een ritzege.

Na het douchen in Bolzano deed de fietsenmaker tegenover het hotel goede zaken. Velen konden de verleiding niet weerstaan en de wielerticots uit de winkel verwisselden van eigenaar. Na het diner werden de stempelkaarten gecontroleerd en de diploma's uitgereikt. Eveneens werd er een videoband afgedraaid welke in de laatste dagen was opgenomen. Helaas verliep de terugreis niet voorspoedig. De bus was ongeveer twee uur te laat, vanwege de vele files die de rit aanzienlijk vertraagden.

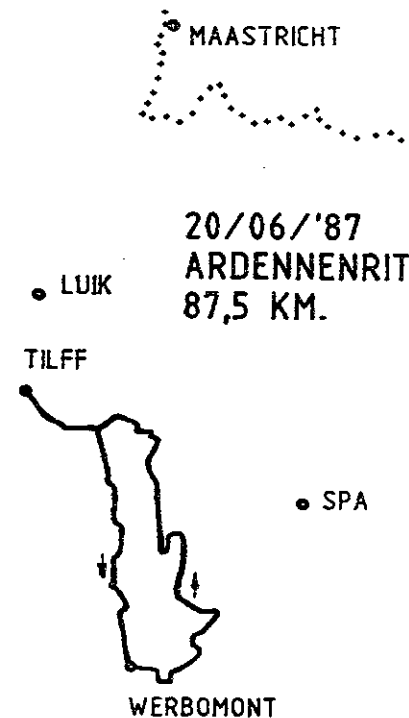
Halverwege de afdaling van de Passo di Pordoi passeerde men een monument ter herinnering aan de legendarische Fausto Coppi. Theo Vossen poseerde ter plekke voor onze fotograaf.

Zware regenval teistert de renners in de Ardennen.

De weersvoorspellingen voor deze verplaatsingstocht waren niet al te best. Regen, regen en nog eens regen was er voorspeld door de Belgische weersvoorspeller bij uitstek, Armand Pien. Toch zag het er de ochtend van de 20ste Juni niet zo slecht uit. De lucht was grijsig, er was weinig wind en het was droog op het marktplein bij cafe Chez Col. Voor de organisatie reden om toch per auto te vertrekken richting Tilff, een klein dorp ten zuiden van Luik.

Op de top van de Passo delle Erbe werd er gepauzeerd bij een Jauze Hütte. Theo Vossen en Henk van de Berk genieten van een kleine middag rust.

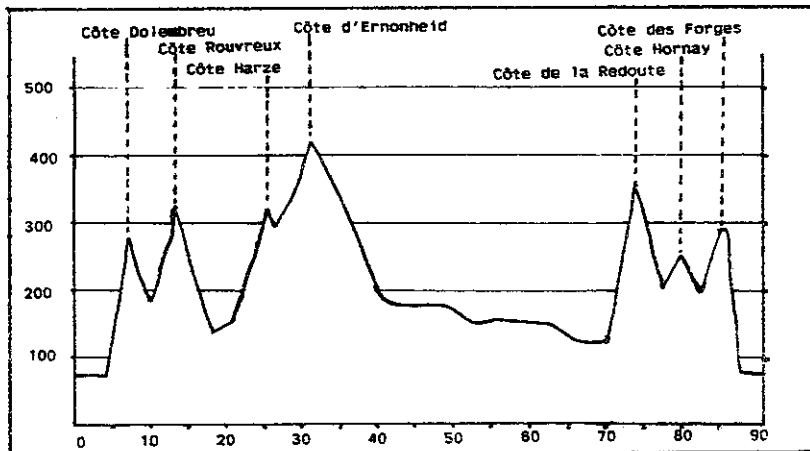
Negen renners en een chauffeur vertrokken met in het verschiet een mooie tocht die over de diverse Ardennen toppen zou voeren. Aangezien de bus ons vandaag niet kon begeleiden, ontbrak ook vaste chauffeur Jan van Erdewijk. Zijn plaats werd ingenomen door Piet Nelissen, die in zijn auto met aanhanger de renners nauwlettend zou volgen.

Ter hoogte van Stein vielen de eerste druppels uit de hemel. Steeds meer en steeds harder vielen de druppels op de ruiten van de auto's neer. Voor de karavaan de Belgische grens passeerde, werd er door de organisatie nog kort overlegd. "We gaan verder" was het unanieme besluit, waarna de karavaan zich weer in beweging zette. Bij aankomst in Tilff was het gelukkig droog.

Omstreeks 9.00 uur vertrokken we vanuit Tilff. Het was droog, maar wel erg bewolkt. Opvallend vandaag was dat de klimmers allen ontbraken. Het zou een makkie worden voor Bert Hendrix, die duidelijk favoriet was vandaag. Zoals het een groot renner betaamd liet Bert voor de mindere goden nog enkele bergprijzen over. De eerste beklimning werd een prooi voor Wim van Daal, normaal niet bij de eersten. Op de côte Dolembreux durfde hij geen enkel wiel voor het zijne.

Naarmate de kilometers onder de wielen doorgleden, werd de de lucht donkerder. De eerste druppels noteerden we bij de passage van het stadje Aywaille. Binnen enkele kilometers reden we in de stromende regen. Na een afdaling richting Bas-Bodeux schuilden we bij een tankstation. Daar werd gewacht op Jos van Daal, die in de afdaling lek had gereden. Hier ook ontstond het idee om de tocht in te korten. Niemand voelde er voor om nog enkele uren met natte kleren rond te rijden. Zodoende namen we een afkorting in de richting van Remouchamps voor de beklimming van de côte Redoute. Deze zeer steile beklimming is de scherperechter in de waalse klassiekers. Vele renners beklommen de côte Redoute voor het eerst. Slingerend van links naar rechts over het smalle weggetje baande men zich een weg naar boven. Op de top werd een laatste korte pauze ingelast - het regende inmiddels niet meer - alvorens er koers gezet werd richting Tilff.

Om het uitgangspunt weer te bereiken moesten twee andere hellingen beklommen worden, de côte Hornay en de côte des Forges. Langzaam maar zeker bereikten de renners de toppen. Tenslotvolgde er een afdaling van zeven kilometer naar Tilff. Het weer was inmiddels veel beter, maar de natte kleren aan je lijf maakten het toch behoorlijk koud. Snel trokken de renners droge kleren aan en werd de thuisreis aanvaardt. De tocht leek in ieders ogen toch geslaagd, al hopen we het volgende jaar toch op beter weer.

Prestatie of een "dagje uit", waar ligt het accent?

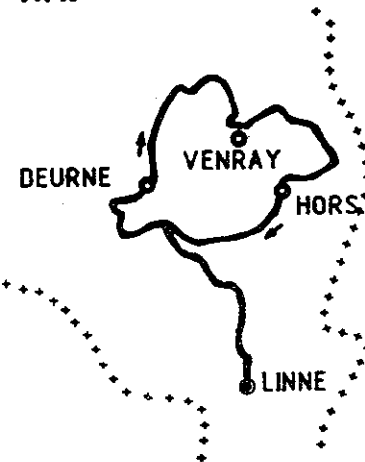
"Het wordt steeds professioneler. Een aantal jaren geleden zouden een aantal van de huidige leden van TWC de Lekke Tube dezelfde afstand in heel wat meer tijd afleggen dan nu. Men vertrok later, het eten was uitgebreider (restaurant) en de gezelligheid in de meute was er niet minder om".

Aldus luidde de eerste regels van een ingezonden stuk van een onzer leden, die deze tocht meemaakte. Naar onze mening (red.) een nostalgische voorstelling van een fietstocht uit de tijd dat de club nog niet bestond. Toen (eind zeventiger jaren) was zo'n fietstocht een heerlijk dagje uit. Sinds het ontstaan van de club is dit ideaal veranderd in een tocht waarin de prestatie gaat tellen. De voetballer, volleyballer en badmintonner van toen zijn vandaag te dag verzameld in een fietstrimclub. Dat betekent dat een fietstocht als deze meer als prestatietocht beschouwd moet worden in tegenstelling tot "het dagje uit" van toen.

Natuurlijk moeten we deze kritische noot niet zomaar in de wind slaan! Daarom willen we niemand het betreffende artikel onthouden. Wij, als redactie en bestuur, distantieren ons van de gedane uitspraken, die geheel voor rekening van de schrijver komen.

Het verhaal gaat als volgt verder: Nu trekken de heren om acht uur exact de voetriempjes aan, de helmpjes worden nog eens gecontroleerd, en de jacht begint. Een jacht naar een nog snellere tijd dan de vorige keer, want dat is het. Steeds meer computertjes doen hun intrede in het peloton en uiteraard kunnen de gevolgen niet uitblijven. Er zijn renners, die constant met hun vingers de gemiddeldes en de hoogste snelheid uit hun apparaatje toveren. "Wij rijden nu 32,2 km", hoor je dan. Men vergeet dan wel dat de knaap die naast hun rijdt ongeveer half dood op zijn fiets zit. Het bestuur zou er goed aan doen een aantal heren er nogmaals op te wijzen hun snelheid aan te passen aan de mogelijkheden van de groep. Dan praten we over een constante snelheid van 25 a 30 km.

18/07/'87
PEEL- EN MAASROUTE
197,5 KM.

Pauzes worden ook steeds korter. Om kwart over elf streek men in een klein dorpje (Overloon, red.) neer voor de middagpauze. In pakweg 15 minuten (ruim 30 minuten, red.) wordt het eten letterlijk door de strot geduwd, waarna meteen weer flink op de pedalen wordt geramd. Een iets meer ontspannen middagpauze zou beslist op zijn plaats zijn.

In de groep hoor je links en rechts weliswaar gemopper, maar echte initiatieven ontplooit niemand (ook de schrijver niet, red.). De pauze om twee uur was weliswaar langer, maar noodgedwongen vanwege een snel opkomend onweer. Goed verscholen in een café en onder een paar door de eeuwen heen getrotseerde eiken kon men echt genieten van de verdiende rust. Ook het laatste gedeelte van de koers werd in een hoog tempo afgewikkeld. Uiteindelijk arriveerde de toch wel vermoeide groep na 6 uur en 45 minuten op het Kerkplein. Een gemiddelde van iets meer dan 29 km per uur. Voor een gemiddeld trimmer een te hoog tempo.

Aangezien café Evers gesloten was, trok het gezelschap naar café Habets, waar een ieder kon genieten van twee door de club aangeboden consumpties. De leden en ook de gasttrimmers lieten zich de drankjes goed smaken. Sommigen overdreven ook nu weer met betrekking tot de gemiddeldes. Het was een keurige afsluiting van een mooie tocht door een prachtig natuurgebied, waar de heren helaas weinig oog voor hebben gehad. Misschien dat de Zuid-Limburg rondrit daar enige veranderingen in kan brengen. Hopelijk blijft de groep tijdens die tocht goed bij elkaar en houdt men zich aan de in het reglement opgestelde afspraken m.b.t. snelheid en vooral ook het navolgen van de verkeersregels.

Naschrift redactie:

Nogmaals willen we iedereen erop attenderen om een en ander met een korreltje zout te nemen. Maar, de redactie vindt het wel treurig dat de schrijver van dit artikel in de door hem aangehaalde Zuid-Limburg rondrit alle regels met grond gelijk maakte door boven op een helling niet op de achtergebleven renners te wachten. Hij reed gewoon door! Gelukkig werd deze houding gelijk afgestraft: zij sloegen een verkeerde weg in en moesten na enkele meters weer omkeren om achter in de groep weer aan te sluiten.

TWC "DE LEKKE TUBE" HUISHOUDELIJKE MEDEDELINGEN

Het bestuur van onze vereniging is als volgt samengesteld:

Voorzitter	Wim van Daal Den Ekkert 21 6049 KK Herten tel. 04750-19879
Sekretaris	Math Slabbers Weerdweg 5 6067 BN Linne tel. 04746-1284
Penningmeester	Jos Munnichs Bernhardstraat 11 6067 GX Linne tel. 04746-4042
Leden	Rob van Daal Steenstraat 6 6051 ER Maasbracht tel. 04746-3880 Piet Nelissen Oudeweg 9 6067 BW Linne tel. 04746-4265

SEKRETARIAAT

TWC "DE LEKKE TUBE"
p/a Weerdweg 5
6067 BN Linne
Tel. 04746-1284

BANKRELATIE

Rabobank Linne
reknr. 12.93.08.315

LEDENMUTATIES '87

Aanmeldingen:

G. Vocking
H. Helwegen
H. Engelen
E. Valkenburg
T. Valkenburg

Afmeldingen:

P. Heuts
H. Quaedvlieg
A. Jonker
C. Welters

Nachtelijke impressies van onze Lekke Tubers

Sinds enige jaren is TWC "De Lekke Tube" betrokken bij de werkzaamheden tijdens het profcriterium "De Nacht van Linne". In eerste instantie zorgde de club voor het opzetten en afbreken van de afzettingen, sinds dit jaar is de club ook actief bij het beheren van de parkeerplaatsen.

Het bestuur is erg blij met de vele vrijwilligers, leden en ook vrienden van de club. Met name deze laatste zijn wij erg dankbaar. Zij springen in op het moment dat er niet voldoende leden gemobiliseerd kunnen worden om de werkzaamheden snel en correct af te handelen. Natuurlijk maken deze werkers op zo'n avond heel wat mee. Enkele belevenissen hebben we op schrift gesteld.

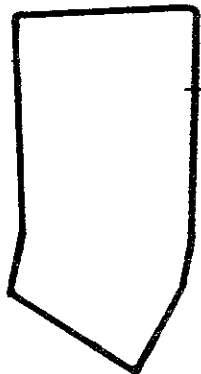
Doordat een andere vereniging had afgezegd, werden we op het allerlaatste moment gevraagd mee te werken bij het beheren van de parkeerplaatsen. De stroom auto's die Linne binnengeleid werden, reden via de sportvelden naar de parkeerplaatsen aan de rand van het dorp. Ingrid (vriendin van Gé Smits) kreeg heel wat opmerkingen naar haar hoofd geslingerd: Kreten als "voor een kusje rij ik 'm erin" en "als ik vanavond vastzit, trek jij 'm er dan uit" werden regelmatig geuit. Ook zijn er mensen die met hun auto niet op het parkeerterrein willen,

en die dan de parkeerwachters gewoon van de weg proberen te rijden. Schijnbaar hoeft men zich niet aan de aanwijzingen te houden als men in een BMW of MERCEDES rijdt! Opvallend is wel dat iedereen correct reageert als er een politieauto in de buurt is.

Bij de parkeerplaats aan de Maasbrachterweg (dokterspraktijk) kwam een oudere BMW aangescheurd. Onze wachter ter plekke laat er bijna zijn leven als de auto de aanwijzingen negeert en met volle vaart doorrijdt. Schijnbaar vond hij geen parkeerplaats, want korte tijd later scheurt de

richting weer langs. De auto in volle vaart in tegengestelde richting weer langs. De betreffende parkeerwachter lachte in zijn vuistje toen de betreffende auto enige tijd later wederom terugkeerde en toch de parkeerplaats opreed (met piepende banden). Waar is dat nou allemaal voor nodig?

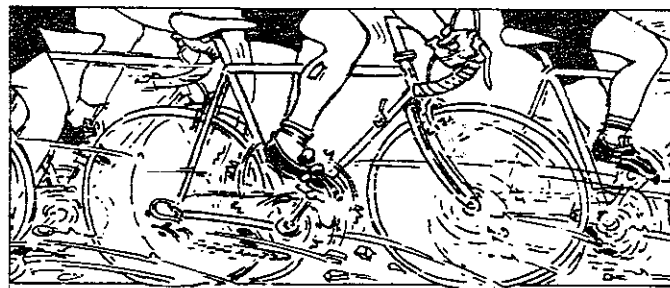
05/08/'87
NACHT VAN LINNE
100 KM.

START
FINISH

In de avonduren werden de hekken opgeruimd. Een groep houdt zich met lage hekken bezig, de andere met de hoge hekken. De groep van Harrie schuren had een kort gesprek met enkele profrenners. Zo passeerden Theo de Rooy, Henk Lubberding en ten slotte Adri van de Poel. Hem werd op het hart gedrukt in hemelnaam niet weer tweede te worden op de wereldkampioenschappen. Na een 'big smile' geeft hij toe voor de eerste plaats te strijden, en mocht dat niet lukken, dan niet tweede te worden.

Na zo'n inspannend avondje om te clubkas te spekken is het meer dan voortreffelijk vertoeven in de plaatselijke lokalen van vertier. Iedereen liet zich het schuimend gerstenat smaken en verdween in de vroege uurtjes richting huis. Onze penningmeester zal weer in zijn handen wrijven als hij de resultaten ziet.

Onze fotograaf had de grootste moeite met de snelheid van de profs getuige zijn beste foto die hier is afgedrukt.

Toch maakte hij ongeveer halverwege de koers een foto van het leidende vijftal: v.l.n.r. Zoetemelk, Zoutemelk, Zwaremelk, Zuremelk en Zwanemelk.

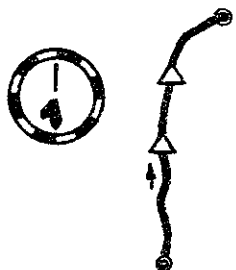
Goede weersomstandigheden debet aan snelle tijden.

Omdat de tijdrit van 24 juni verschoven werd in verband met werkzaamheden aan de Meinweg, werd vandaag de tweede tijdrit om het clubkampioenschap pas verreden. Het weer was formidabel, zeker in tegenstelling tot de matige wind die in het na-deel van de renners blies tijdens de eerste tijdrit. Alles duidde op geweldige tijden, en die kwamen er ook. Gemiddeld waren de renners 1 minuut sneller, maar uitschieters tot 2 minuten sneller waren er ook.

Als eerste ging Frank Rulkens van start. Zijn tijd 10.52 min! Bijna een volle minuut sneller dan de vorige keer. Aan de finish keek men vergenoegd uit naar wat nog komen zal. Frank's tijd zou lang blijven staan, want zijn vooralsnog enige concurrent Harrie Schuren zou als laatste vertrekken. Ook Math Slabbers, die net als Frank weg moest en zodoende vroeg vertrok, was dik 'n minuut sneller. Toen werd al duidelijk dat de renners die vandaag verstek lieten gaan, behoorlijke in het klas-sement zouden duikelen.

Een nieuw tijdrit fenomeen lijkt opgestaan als we de prestaties van Hans Boots beschouwen: 11.02, goed voor de derde plaats zoals later bleek. Blijkbaar is de medisch verantwoord opgebouwde trainingsmethode zo goed, dat er binnen een jaar goede resultaten behaald kunnen worden. Huub Helwegen, gestart na Erik Vrinzen, vertaalde zijn progressie in een geweldige tijd: 12.46 min was maar liefst 1.40 min sneller dan zijn eerste tijdrit. Ook Gé Smits, Wil Bevers en Wim van Daal waren dik 'n minuut sneller: zijn verkleinden hun verschillen met de middenmoot behoorlijk. Een middenmoot die bestaat uit Jos van Daal, Pierre Wolters en Bert Schlicher. Bert viel vandaag enigzins tegen gezien de formidabele vijfde plaats in de eerste tijdrit. Hij moet genoeg nemen met een achtste plaats, 20 seconden achter zijn trainingsmaatje Math Slabbers.

Bert Hendrix, Chris Schuren en Math Slabbers vormen de subtoppers. Opvallend is de zevende plaats van Bert Hendrix, die in z'n trainingskamp te Spanje duidelijk de verkeerde spieren getraind heeft. Theo Vossen consolideerde zijn stek achter de twee toppers Harrie en Frank, maar moest de vroeg gestartte Hans Boots met 8 seconden voor laten gaan. Theo zal volgende week een poging wagen om alsnog de derde plaats te pakken.

12/08/'87

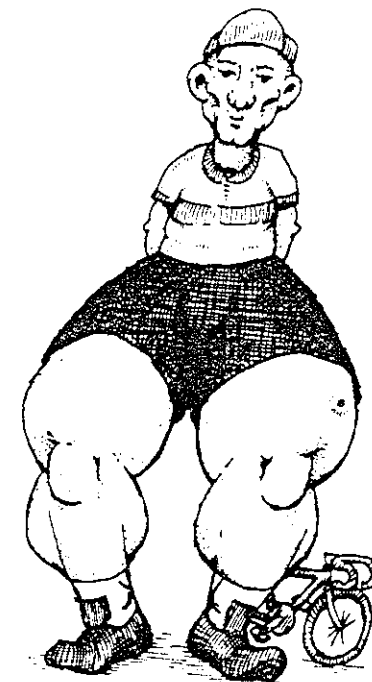
**TIJDRIJ MEINWEG
6,6 KM.**

Eigenlijk is het overbodig te vermelden, maar Harrie Schuren zette weer een voortreffelijke tijd neer: met 10.47 min was hij Frank Rulkens evenals in de eerste tijdrit voor. Maar, Harrie moest wel seconden prijsgeven op Frank. De eerste tijdrit was het verschil 15 seconden, vandaag nog slechts 5. Het wordt erg spannend bij de afsluitende tijdrit, die over een week wordt gehouden. De animo zal groot zijn!

Uitslag tijdrit Meinweg 12 augustus.

1. Har Schuren	6.6 km in 10.47 min	gem. 36,72 km/u
2. Frank Rulkens	10.52	36,44
3. Hans Boots	11.02	35,89
4. Theo Vossen	11.10	35,46
5. Math Slabbers	11.17	35,10
6. Chris Schuren	11.18	35,05
7. Bert Hendrix	11.24	34,73
8. Bert Schlicher	11.36	34,13
9. Pierre Wolters	11.43	33,80
Jos van Daal		
11. Wim van Daal	11.46	33,65
12. Wil Bevers	12.08	32,64
13. Ge Smits	12.27	31,81
14. Hub Helwegen	12.46	31,02
15. Erik Vrinzen	12.59	30,50

Wist U dat .. onze jongens vroeger allemaal een andere sport beoefenden. Dit is tegenwoordig niet meer aan hun lichaam te zien!

WIST U DAT

- "slechts" zeven leden de EHBO spoed cursus volgenden in de eerste drie maanden van dit jaar, te weten Wil Bevers, Rob van Daal, Wim van Daal, Jan van Erdewijk, Bert Hendrix, Piet Nelissen en Math Slabbers. Ondanks dat het een spoedcursus betrof, was iedereen tevreden met de inhoud ervan.
- Wil Bevers in het uitslagenklassement van de tijdrit te Montfort 1986 op de 10e plaats geklasseerd werd met een tijd van 15.53 min. Wil had echter een tijd van 15.32 min op de klokken gebracht. Dat leverde hem dus een 8ste stek op. Dit geeft de volgende eindstand:

1. Frank Rulkens	9,1 km in	14.11 min.
2. Harrie Schuren		14.28
3. Bert Hendrix		14.29
4. Math Slabbers		14.37
5. Wim van Daal		14.51
6. Theo Vossen		14.53
7. Jos van Daal		14.54
8. Wil Bevers		15.32
9. Rob van Daal		15.46
10. Paul Wolters		15.53
11. Erik Vrinzen		16.08
- de verhalen in het jaarboekje geschreven zijn door een zestal mensen. Als je graag verhalen schrijft, denk dan eens aan een inzending voor het jaarboekje. Nieuwe schrijvers zijn van harte welkom. De verhalen kunnen bij de bestuursleden ingeleverd worden.
- Chris Schuren tijdens de eerste veplaatsingstocht - in de auto ter hoogte van Geulle - de opmerking maakte: "als maar niemand zijn wielrenschoeven vergeten heeft". Chauffeur Rob van Daal werd toen akelig wit in zijn gezicht. Hij keerde terstond zijn auto en reed met volle snelheid weer terug naar huis.
- Toen Rob zijn schoenen ingepakt had, vroeg Chris aan Rob om ook even bij hem thuis langs te rijden. Chris was zelf ook niet zeker van zijn zaak. Gelukkig voor hem was er niets aan de hand.
- Hans Boots tijdens een tocht op 27 september meldde dat hij een week eerder tijdens de tocht lek had gereden, maar door dat de band langzaam leeg liep had hij dat thuis pas gemerkt. Toen hem werd medegedeeld dat deze leuke band niet in de statistieken zou worden opgenomen, nam hij persoonlijk wraak: enkele kilometers verder reed hij lek!!
- Jos van Daal als eerste lid het Goud in het opkomstenklassement gewonnen heeft op een "krakende" fiets. Zijn motto luidde: "Krakende wagens lopen het langst".

TOPTIJDEN TIJDENS CLUBKAMPIOENSCHAPPEN 87

WO 19 AUG

Nieuwe opzet tijdrit geslaagd: eindklassement van 20 renners

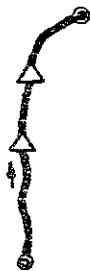
De spanning was iedereen op het gezicht af te lezen. De laatste kans om een geweldige tijd neer te zetten bracht 15 renners aan de start. Grote afwezige Math Slabbers, die wegens gemeentelijke werkzaamheden vandaag verstek moest laten gaan. Het is bekend dat Math pas laat in het seizoen in vorm komt. De weersomstandigheden waren perfect, vergelijkbaar met de vorige tijdrit, en dat belooft veel goeds voor vandaag.

Er werd gestart in omgekeerde volgorde als het klassement op dat moment was. Dit betekende dat Marcel en Guus Eijssen als eersten van start gingen, omdat zij nog niet in het klassement stonden. Met tijden van 12.44 (Guus) en 13.03 (Marcel) werden zij als laatste geklasseerd in de uitslag van vandaag. Beiden hadden te weinig getraind om echt goede prestaties te leveren. Erik Vrinzen vertrok met als doel de tijd van Huub Helwegen te verbeteren, en dan lukte hem met 10 seconden.

Ook in de middenmoot werden goede prestaties geleverd. De drie van Dalen leverden een titanenstrijd, die door Jos gewonnen werd. Het verschil van drie seconden met broer Wim uit de tweede tijdrit bleef bestaan, al waren beiden maar liefst 15 seconden sneller. Rob kwam een seconde te kort om zich te mengen in de strijd tussen de broers. Zijn tijd uit de eerste tijdrit verbeterde hij ruim, geheel volgens de verwachting. Een tegenvallende prestatie werd genoteerd van Bert Schlicher en Pierre Wolters. Bert had materiaalpech (de 14 was van zijn pion afgebroken) en Pierre reed gewoon niet goed. Beiden moesten genoegen nemen met een plaats achter de drie van Dalen. Wil Bevers evenaarde zijn prestatie uit de vorige tijdrit en kwalificeerde zich op een elfde stek.

De subtoppers, er waren er vandaag drie, deden niet veel voor elkaar onder. Chris Schuren was een seconde sneller dan zijn vorige tijdrit, en plaatste zich daarmee naast de vandaag afwezig Math Slabbers in het eindklassement. Bert Hendrix zette voor zijn doen een redelijke tijd neer. Het trainingskamp in Spanje had inmiddels zijn uitwerking gehad en de vorm was stijgende. Hij verbeterde zijn tijd dusdanig dat hij in het eindklassement naar de vijfde plek steeg. Theo Vossen zag zijn poging om de tijd van Hans Boots te verbeteren mislukken. Waar het aan lag wist Theo niet te verklaren, maar hij kwam negen seconden tekort.

Elke tijdrit van de laatste jaren vechten zij de strijd uit om de eerste en tweede plaats: Harrie Schuren en Frank Rulkens. Was Frank vorig jaar aan de winnende hand, dit jaar nam Harrie revanche. Beiden gingen tot het uiterste en aan de finish telde Harrie 6 seconden in zijn voordeel. Ook waren beiden weer sneller dan de vorige keer, waarbij Harrie de magische grens van 37 km/u (gemiddeld) doorbrak. De wisselbeker komt daarmee voor de tweede keer in het bezit van Harrie Schuren. Misschien kan hij de beker het volgende jaar definitief in zijn bezit krijgen.

19/08/'87
TIJDRIJ MEINWEG
6,6 KM.

In tegenstelling tot de eerste twee tijdritten togen de renners deze keer naar het clublokaal "CHEZ COL", alwaar het clubkampioenschap werd afgesloten. Onder het genot van een drankje werden de tijdritten nog een keer doorgenomen, waarna iedereen huiswaarts verdween.

Uitslag tijdrit Meinweg 19 augustus.

	6.6 km in	min	gem.	37,01 km/u
1. Har Schuren	10.42			
2. Frank Rulkens	10.48		36.67	
3. Theo Vossen	11.13		35.30	
4. Bert Hendrix	11.16		35.15	
5. Chris Schuren	11.17		35.10	
6. Jos van Daal	11.28		34.53	
7. Wim van Daal	11.31		34.38	
8. Rob van Daal	11.32		34.34	
9. Bert Schlicher	11.36		34.13	
10. Pierre Wolters	11.55		33.23	
11. Wil Bevers	12.06		32.73	
12. Gustaaf Vocking	12.25		31.89	
13. Erik Vrinzen	12.36		31.43	
14. Guus Eijssen	12.44		31.10	
15. Marcel Eijssen	13.03		30.34	

UITSLAGEN CLUBKAMPIOENSCHAPPEN

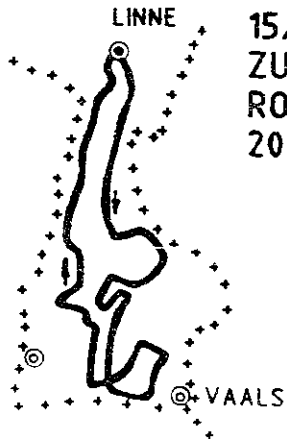
1987

CLUBKAMPIOENSCHAPPEN OP DE MEINWEG afstand: 6,6 km.	1 06MEI	2 12AUG	3 19AUG	SNELSTE TIJD	VERSCHIL
1. Har Schuren	11.29	10.47	10.42	10.42	-
2. Frank Rulkens	11.44	10.52	10.48	10.48	0.06
3. Hans Boots	-	11.02	-	11.02	0.20
4. Theo Vossen	12.12	11.10	11.13	11.10	0.28
5. Bert Hendrix	12.06	11.24	11.16	11.16	0.34
6. Chris Schuren	12.08	11.18	11.17	11.17	0.35
Math Slabbers	12.27	11.17	-	11.17	0.35
8. Jos van Daal	12.34	11.43	11.28	11.28	0.46
9. Wim van Daal	13.01	11.46	11.31	11.31	0.49
10. Rob van Daal	12.56	-	11.32	11.32	0.50
11. Bert Schlicher	12.12	11.36	11.36	11.36	0.54
12. Pierre Wolters	12.31	11.43	11.55	11.43	1.01
13. Wil Bevers	13.16	12.08	12.06	12.06	1.24
14. Gustaaf Vocking	13.28	-	12.25	12.25	1.43
15. Ge Smits	13.46	12.27	-	12.27	1.45
16. Erik Vrinzen	-	12.59	12.36	12.36	1.54
17. Guus Eijssen	-	-	12.44	12.44	2.02
18. Huub Helwegen	14.24	12.46	-	12.46	2.04
19. Marcel Eijssen	-	-	13.03	13.03	2.21
20. Paul Wolters	13.23	-	-	13.23	2.41

Eigen clubleden laten het afweten - aantal gasttrimmers 6 !

December 1986. Een koude, gure winteravond dient zich aan. Sneeuw, vorst en ijzige noord-oosten wind houden de laatste dapperen van de wegen. Café Evers, het clublokaal van TWC De Lekke Tube, is opnieuw goed gevuld met bijna alle actieve leden. Het bier vloeit rijkelijk en hoe later op de avond, hoe sterker de verhalen. Tijdens het officiële vergaderge-deelte brandt opnieuw een felle discussie los over de te kiezen routes en tijdritten. De zwaarte van de ritten schijnt de gemoederen danig te verhitten. Meer bergen en vooral een clubkampioenschap met een of meerdere hellinkjes. Aan al deze eisen heeft de clubleiding meer dan voldaan. Tevredenheid alom. Het kan bijna niet anders, dan dat de opkomst in 1987 hoger zal zijn dan in de afgelopen jaren.

15 augustus 1987. Het KNMI voorspelde een mooie zomerse dag (het kwam nog uit ook!), en we hadden stille hoop op een grote opkomst. Treurig moesten we echter bij het vertrek constateren dat er slechts 10 leden bereid waren aan deze voortreffelijk uitgestippelde tocht deel te nemen. Een tocht, hoogtepunt van het klimseizoen, waarvan de datum reeds maanden eerder bekend is, wordt slechts door 10 leden bezocht. Gelukkig konden wij zes gasten begroeten, waaronder zeker twee kersverse leden, te weten de gebroeders Valkenburg.

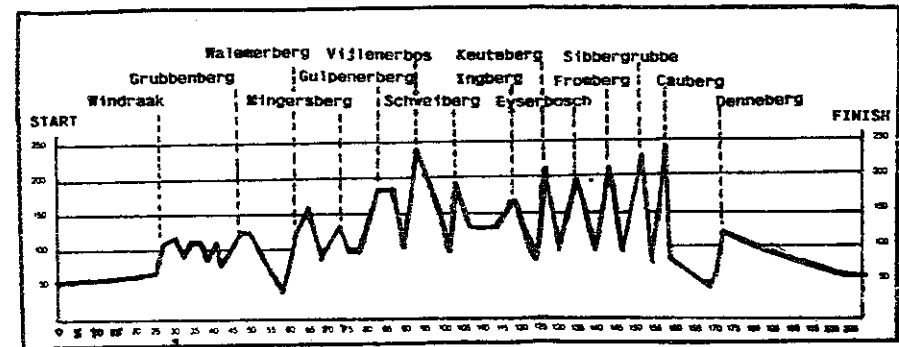
De koers verliep overigens vlekkeloos. In de vroege ochtend uren zagen we reeds dat Tim en Eibert Valkenburg constant in het voorste ge-tid meekoersten. Wat zij nog niet wisten, maar enkele oude rotten in het peloton wel, dat was dat de door hun gekozen versnellingen wel erg zwaar zouden gaan worden in de loop van de dag. Kon-den zij s'morgens nog op de macht de heuvels bedwingen, s'middags werd het allengs moeilijker en zwaarder. 45x 19 is natuurlijk te gek als je de KEuteberg (22%) moet bedwingen. Misschien dat de heren in de toekomst op een meer verantwoorde wijze hun

versnellingen weten te kiezen. Het rijdt in ieder geval een stuk gemakkelijker.

Hilariteit was er ook vanwege het feit dat er een gasttrim-mer, Eddy Tigelaar, in sportbroek aan het vertrek verscheen. "Wat rijden die mannen hard omhoog", waren de eerste woorden

van deze knaap na beklimming van de Windraak. Hij sloeg er zich knap doorheen en beëindigde de tocht op een meer dan prima wijze.

Voorin werd ook nu felle strijd geleverd op de diverse pit-tige beklimmingen. Het mag niet verwonderlijk zijn dat Har Schuren zijn concurrenten de baas bleef, ondanks verwoede pogingen van onder andere Theo Vossen, Chris Schuren, Jos Steijns (gast), Har Senssen en verrassend genoeg Bert Schli-cher. We mogen zeker niet vergeten dat de jongste telg uit de familie Valkenburg ook nog een behoorlijk woordje in de strijd voorin heeft meegesproken. Ook Michael Serné (gast) uit Horn maakte een bijzonder sterke indruk. Insiders trof-fen deze ex-rugby speler zondag alweer op de Limburgse wegen aan. Wat schetste hun verbazing toen zij vernamen dat hij een afstand van 100 km had afgelegd. Wie van De Lekke Tube kan dat ook zeggen? Niemand toch!

In tegenstelling tot andere jaren was het parkoers exact uit-gestippeld. De aanloop voerde door het gebied rond Doenrade en Grijze-Grubben, waar enkele klimmetjes genomen werden. Op-gewarmd kwamen de renners voor de eerste keer in Valkenburg, alwaar het zwaarste gedeelte van de tocht begon. De tocht telde 14 genomineerde hellingen, waarvan er 6 voor de middag pauze werden beklommen.

De groep was uitstekend op elkaar ingespeeld. Er waren geen excessen te noteren totaan de beklimming van de Eijserbosch-weg. Op de top reed een klein groepje renners door en wacht-te niet op de mindere klimmers. Het is natuurlijk jammer te moeten constateren dat er leden van onze club bij waren die weten dat er op de toppen gewacht wordt totdat iedereen ge-arriveerd is. Het is nog erger te moeten constateren dat er een lid bij was, die als hij niet in vorm is, achter in de groep moppert over de snelheid van de groep. Schijnbaar denkt hij dat de groep zich moet richten naar zijn vorm.

Aangezien de heren bergopwaarts flink doorpeddelden, lag het gemiddelde bij aankomst op 24,7 km/uur. De tijd die zij voor de tocht nodig hadden, bedroeg 8.20 uur. Interessant is het misschien om nog te vermelden, dat drie Lekke Tube-leden hun naam eer aandeden. Jos van Daal, Har Schuren en Math Slabbers hadden een "leegloper". Een eervolle vermelding verdient Huub Helwegen, vanwege het feit dat hij altijd present is op de tochten. Zaterdag werd hij geplaagd door buikkrampen en moest helaas vroegtijdig de bezemwagen opzoeken. Chauffeur Jan van Erdewijk had daar overigens geen moeite mee.

Na aankomst op het kerkplein wachtte iedere deelnemer nog een fraaie herinnering in de vorm van twee consumpties. Ditmaal uiteraard in ons eigen clubcafé dat voor deze gelegenheid had geopend.

Eddy Tigelaar moest wemmen aan het tempo van de Lekke Tubers, maar hij sloeg er zich knap doorheen.

HELMIE EN WIM VAN DAAL IN FRANKRIJK

VR 21 T/M VR 28 AUG

Een fietstocht door het land van de Mayenne (Normandië)

Na lang denken besloten Helmie en Wim van Daal hun zomervakantie door te brengen in het Franse Normandië. Via het reisbureau France Individuelle hadden ze een fietstocht geboekt. De fietstocht stond te boek als een gezinsfietstocht. Het was bekend dat er enkele heuveltjes beklommen moesten worden, dat zou verder geen probleem zijn. Zij schreven hun ervaringen op papier omdat bleek dat de omgeving meer geschikt was voor goed getrainde fietsers (dus 'lekke tubers') dan voor fietsende gezinnen.

Op vrijdag 21 augustus arriveerden we in het plaatsje Evron, waar die avond een broederige hitte heerste van ver in de dertig graden. We werden gastvrij ontvangen in het dorpsshotel, zoals later bleek een van de mindere hotels op de route. In de schaduw op het terras werden de reisschema's voor de komende week bekeken onder het genot van een verfrissend drankje. Op het routeschema stonden enkele hellingen aangegeven. De tocht bestond uit de volgende zes etappes:

Evron - Mezangers	47 km
Mezangers - Pré en Pail	45 km
Pré en Pail - Ambrière les Vallées	50 km
Ambrière les Vallées - Ernee	40 km
Ernee - Evron	50 km

De volgende dag vertrokken we voor de eerste rit naar Mezangers. We hadden de beschikking over twee gehuurde Peugeot trimfietsen met 10 versnellingen. Wat we bij onze aankomst gevreesd hadden bleek waarheid. In dit gebied is geen enkele weg vlak. De weg golft op en neer, en hier en daar nog een pittig heuveltje erbij. Maar we kunnen er de hele dag over doen. Over de gehele week gezien kwamen we uit op een gemiddelde van om en nabij de 15 km per uur. Desondanks zijn we ongeveer 5 tot 6 uur per dag op pad, de pauzes meegerekend.

De route voert over allerlei kleine (maar geasfalteerde) binnenwegen langs allerlei bezienswaardigheden. Er is bijna geen verkeer op deze wegen. Behalve op de kruispunten met de grote wegen is er geen auto te zien. Fietsers zie je er helemaal al niet meer. Het schijnt dat deze tochten in de maand juli de meeste mensen trekt. In Mezangers komen wij uitgeput aan. De hitte was vandaag ondraaglijk en de harde (warme) wind vermoeiend. Maar dan het hotel. Ik durfde eigenlijk niet in mijn korte broek naar binnen, maar het moest er toch van komen. Prachtig gelegen aan een meer is dit hotel het beste wat we deze week te zien krijgen.

Tijdens de grote tochten wordt er minimaal een keer een grote pauze gehouden. Hier de renners tijdens de rit naar Cochem. vlnr. Erik Vrinzen, Jos van Daal, Paul Wolters, Gé Smits, Wim van Daal, Rob van Daal, Math Slabbers en Paula Steinbusch.

De tweede dag is het klimmen geblazen. Uitzichtspunten liggen nu eenmaal boven op een berg. De klim van 2 km voert ons (lopend) naar de top van Le Montaigu. Een vervallen Chapelle op de top was vroeger een pelgrimsoord. Het uitzicht op de top is grandioos, evenals de zeer steile en bochtige afdaling over het veel te smalle weggetje. Na een voortreffelijk middagmaal in het dorpje Bais fietsen we verder richting het eindpunt. De weg voert door Fôret de Pail, een schitterend mooi bos met een geweldig uitzicht. De weg is 16 km lang, waarvan 7 km bergop met een hoogte verschil van 130 meter. Niet al te steil dus. De inspanning werd beloond met een afdaling van ruim 6 km, een afstand waarop de trappers geen enkele ronde behoeften te maken, waarna het eindpunt Pré en Pail werd bereikt.

De derde dag was een rondrit door het land van de Pail. Na 1 km voert de weg omhoog. Een klim van 5 km naar de Le Mont des Avaloires (417m), het hoogste punt van de week. Een fikse klim met een hoogteverschil van bijna 300 meter. En dan te bedenken dat we s'middags langs de andere kant omhoog zouden moeten. Het kostte heel veel moeite, maar samen overmeesterden we deze klim. Het weer verandert langzaam. De eerste dagen was het een van onze tegenstanders, nu is de temperatuur zeer aangenaam: 25 graden maar wel licht bewolkt. Na een terrasstop van ruim anderhalf uur in St. Ceneri le Gerei zetten we aan voor de klim van Le Mont des Avaloires. Van deze kant is het niet zo zwaar en Helmie weet dat er nog slechts een afdaling volgt, zodat zij op eigen kracht deze klim probeert te overmeesteren. Onder luid applaus van Wim fietst ze toch met een glimlach over de top. Een heerlijke douche in het hotel was haar beloning.

De vierde dag bracht slechter weer. De hele nacht had het geregend en de temperatuur was behoorlijk gedaald. In de loop van de dag zou de zon de temperatuur nog net boven de 20 graden Celsius brengen, maar een trui was geen overbodige luxe. Ambrières les Vallées was het reisdoel van vandaag. De route was veel minder heuvelachtig, maar toch nog te vergelijken met een tocht rond Geulle en omstreken. De stemming was geweldig. Toch zou het nog fout gaan: Helmie werd op een gevoelige plek gestoken door een wesp. Daar had ze de rest van de dagen nog veel plezier van op de fiets. In Ambrières les Vallées hebben we onder een behaaglijk zonnetje aan de oever van de Vallées, een zijrivier van de Mayenne, de namiddag doorgebracht.

De vijfde etappe bracht ons naar Ernee. Ondanks dat het routeschema slechts enkele genomineerde hellingen bevatte, was het een zeer zware etappe. De weg liep dwars op de beek- en rivierdalen, die diep uitgesneden waren in het landschap. En het weer zat ook nog tegen. Rond het middaguur werden we, ergens midden op een bosweg overvallen door een regenbui. Gehuld in regenkleding hebben we onze weg vervolgt naar Chattillon sur Colmont. Daar vonden we een klein café waar men ook kon eten.

En hoe: Een royale drie gangen maaltijd voor 25 Nederlandse guldens voor twee personen. Na deze maaltijd viel het fietsen behoorlijk tegen. Vlak na het plaatsje St. Denis de Gastines bezochten we een hunnebed: een stuk of twintig grote keien gerangschikt zoals op de plaatjes uit de geschiedenisboeken.

De zesde dag voerde ons terug naar Evron. Onder het motto "de laatste loodjes wegen het zwaarst" waren we aan deze dag begonnen. Het viel echter reuze mee. Het weer was redelijk goed, alleen de temperatuur, 16 graden, was maar liefst 20 graden minder dan op de dag van aankomst. Op het terras in Evron hebben we niet meer gezeten, eigenlijk waren we daarvoor toch te moe.

Al met al moeten we constateren dat de tocht veel te zwaar is als vakantiefietstocht voor gezinnen (met kinderen). Voor trimfietsers zijn tochten als deze zeker de moeite waard. Het reisprogramma bevat zelfs nog iets zwaardere tochten. Mocht het aantal kilometers te weinig zijn op een dag, dan kan men met behulp van de gedetailleerde kaarten zelf alternatieve wegen uitzoeken.

De Mayenne is een zijrivier van de Loire in de provincie Normandië.

VALHELM HOOFDZAAK ?

Met ingang van het afgelopen seizoen geldt binnen onze vereniging een verplichting tot het dragen van een valhelm. Het waarborgen van de veiligheid is de achterliggende gedachte. Hoewel deze bestuursbeslissing tijdens de jaarvergadering 1986 formeel bekrachtigd is, blijft het dragen van een valhelm voor sommige leden een moeilijk verteerbare zaak. Blijkbaar is men niet (geheel) overtuigd van de preventieve werking van deze niet alledaagse hoofdbedekking.

In nummer 22 (11e jaargang) van het wielervedblad "WIELERREVUE" wordt in het artikel "Valhelm hoofdzaak ?" uitgebreid aandacht besteedt aan het wel of niet dragen van een valhelm. De redactie vond het een goede zaak het artikel in verkorte weergave af te drukken in dit jaarboek. Wel willen wij opmerken dat de samensteller bij het samenvatten neutraal te werk is gegaan, dus zonder de gedane uitspraken in het artikel in een ander daglicht te willen stellen.

De auteur van het artikel, Otto Beaujon, start zijn verhaal met de opmerking dat er op dit moment geen internationale-, danwel intercontinentale afspraken zijn omtrent de verplichting tot het dragen van een valhelm tijdens wedstrijden. Zo kennen bijvoorbeeld de Verenigde Staten en België deze draagplicht wel, terwijl Frankrijk dit overlaat aan de eigen verantwoordelijkheid van de coureur. In dit verband gaan de VS nog verder door zelfs een bepaald type helm verplicht te stellen!

Op nationale niveaus wordt veelvuldig gediscussieerd over de vraag of het dragen van een valhelm het gewenste effect, te weten bescherming van het hoofd, teweegbrengt. De een zegt zonder pardon: "als je weet dat je risico's gaat lopen, bescherm je er dan tegen en ga niet de betrekkelijkheid van die bescherming toetsen!", terwijl 'n ander deze materie bijvoorbeeld vanuit een totaal andere gezichtshoek bekijkt: "wat zijn de consequenties voor het leefpatroon, indien een regering besluit tot een algemene (niemand ontziende) verplichting?". Met dit laatste doelt de auteur op een mogelijke afkeer voor het stalen ros met als gevolg een toenemend gebruik van de auto, terwijl het beleid van de Nederlandse overheid erop gericht is de mensen uit de auto te houden omwille van het milieu en de nog steeds toenemende verkeersdrukke.

Terugkomende op de betrekkelijkheid van de bescherming, stelt Otto Beaujon voorzichtig dat de bescherming, die de helm biedt, in principe afdoende is bij valpartijen die door de snelheid van het fietsen veroorzaakt worden, maar onvoorspelbaar wanneer er ander (snel)verkeer bij het ongeval betrokken is. M.a.w. de man of vrouw in het trainingspeloton van een wielervereniging kan er wel baat bij hebben een helm te dragen, omdat het grootste gevaar voor valpartijen gezocht moet worden in het peloton zelf. Onverwachte manoeuvres als gevolg van vermoeidheid, niet gewend zijn om in een gesloten groep te fietsen, slechte stuurmanskunst en onoplettendheid kunnen als voorbeelden voor "het grootste gevaar" gegeven worden. De hoge snelheid loopt als een rode draad door deze voorbeelden heen.

Nadelen, zoals hinderlijk bij warmte, je zou naderend onheil minder goed horen aankomen, vervelend, lastig, etc. wegen niet op tegen de bescherming - hoe betrekkelijk danook - die de helm biedt.

De auteur beëindigt zijn artikel met een kort betoog over het verschijnsel "risico-compensatie". Hiermee wordt bedoeld dat iemand, die beschermende maatregelen treft tegen enig risico, zich veiliger waant. Als voorbeeld: "dankzij mijn valhelmpje kan ik mij als Delgado (of Roche!) van de Postbank of de Koning van Spanje storten". Ondanks beschermende maatregelen dient men elk risico naar zwaarte in te schatten en te begrenzen.

Naschrift redactie:

De auteur heeft met het schrijven van dit artikel alleen maar beoogd overpeinzingen te geven. Hoewel dit artikel niet eindigt met een duidelijke mening, valt toch tussen de regels door te lezen dat argumenten tegen het dragen van de valhelm vrij gemakkelijk weggewuifd kunnen worden en de argumenten voor te allen tijde verdedigbaar zijn.

Op het secretariaat van de vereniging is een copie van het artikel verkrijgbaar.

DE DRIELANDENPUNT ROUTE (117 KM)

ZA 5 SEP

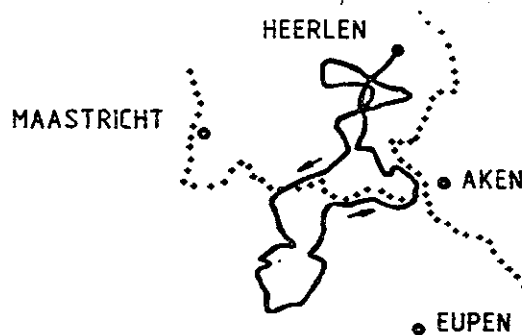
Mooie route ondanks slecht wegdek in het Belgische.

Vrijdagavond, 4 september: Na een week met zeer goed fietsweer is de lucht betrokken en enkele uren later plentst de regen met emmers naar beneden. Menig trimmer zal toen schrik om het hart zijn geslagen en de volgende ochtend werd dan ook eens angstig naar de lucht gekeken. Het was weliswaar zwaar bewolkt, maar droog. De fietskleden konden worden aange trokken en de proviand kon worden ingeladen.

Op het kerkplein verzamelden zich elf renners en de twee begeleiders Jan en Paula, die ons uitstekend zouden weten te escorteren. Opgetogen keek men naar de lucht, waar zich tussen de wolken reeds een stukje blauw liet zien. De fietsen werden in de auto geladen, en vol goede moed werd naar Heerlen vertrokken. Zo snel en zo gemakkelijk werd Zuid-Limburg nog niet vaak bereikt!

Op de parkeerplaats bij het Heerlense ziekenhuis werden de fietsen uitgeladen, onder het genot van een heerlijk nazomer zonnetje. Zo'n goed fietsweer hadden we dit jaar nog niet vaak gehad! Met een goed humeur werd de vaart erin gezet.

05/09/'87 3-LANDENPUNT ROUTE 117 KM.

Echter nog niet goed en wel op weg doemde de eerste helling van die dag al op. Reden voor Frank Ruikens zich eens goed warm te rijden, en hij stampte flink op de pedalen van zijn goed in het chroom zittende nieuwe aanwinst. Na de eerste klim naar Ubachsberg gingen de eerste trainingsoeffeningen al uit. Deze werden door Paula vakkundig in ontvangst genomen. De Eijserbosweg moesten we gelukkig naar beneden. Dat we deze later ook op moesten fietsen, wisten we toen nog niet, immers alleen Wim van Daal kende de route. Via Wittem reden we richting Partij en Mecheien. Omdat niemand de route kende,

heerste er lichtelijk paniek in de groep in verband met een mogelijke beklimming van de Gulpenerberg. Tot het geluk van Gé Smits en de anderen voerde de route door het Geuldal naar de voet van de Schweiberg. Har Senssen, een tweede Joop Zoetemelk, voelde zich nog steeds jong, en wist als eerste boven te komen. Dat dit geen uitschieter was, bewees hij op de volgende beklimming naar Hoogcruts. Daar herhaalde hij dit huza-

renstukje. Stopt Har aan het einde van het seizoen, net als zijn grote voorbeeld? Geen haar op zijn hoofd die daar al aan denkt.

Nu was iedereen goed warm gereden. De meeste trainingsjacks waren opgeborgen en we stortten ons de Voerstreek in. De hellingen waren hier wel niet echt lastig te noemen, maar ze volgden elkaar in een snel tempo op. De veelheid van hellingen kroop menigeen toch in de benen. Maar dit gaf natuurlijk wel echte sport te zien. Zo sprintten Wim en Jos van Daal op een van deze hellingen om de hoogste familie eer. Werd voorin de groep voornamelijk tegen elkaar gestreden, achterin streed men tegen de omstandigheden en zocht men steun bij lotgenoten.

Was de omgeving mooi, nabij het klooster van Val-Dieu, de weg was vaak verre van goddelijk. Dat dit slechts twee leuke banden opleverde - voor Wim van Daal en Hans Boots - mag een wonder worden genoemd. Theo Vossen liep ook pech op: een fikse slag in zijn achterwiel. Ook werden we getrakteerd op een fraai laagje modder op ons fietsen, ter plekke neergelegd door door vele koeien die over de weg worden geleid. Hiervoor onze hartelijke dank. We hadden dit jaar nog niet hoeven poetsen.

Frank Rulkens had op zijn nieuwe fiets nog wat moeite om de derailleur-verstellers te vinden. Hij bediende de ketting met zijn handen. Het bleek dat zijn ketting tot tweemaal toe was afgelopen. Na een afdaling over een verschrikkelijk slechte weg en een ditto beklimming bereikten we het rustpunt Sippenaeken. Op dat moment hadden we 66 km afgelegd, dus tijd om even de benen te laten rusten. Terwijl de ene groep het terras opzocht en de andere een zitbank bij de kerk opzocht, treurde Erik Vrinzen om zijn koffie, die gedeeltelijk uit zijn thermoskan was gelopen. Geen nood, want Har Senssen deelde zijn koffie met Erik onder het motto gedeelde kop koffie is halve kop koffie. Rob van Daal had een mooie plek in de volgbus uitgezocht, en dat beviel hem zo goed, dat hij compleet van de wereld raakte. Sliep hij of was hij in gedachten verzonken?

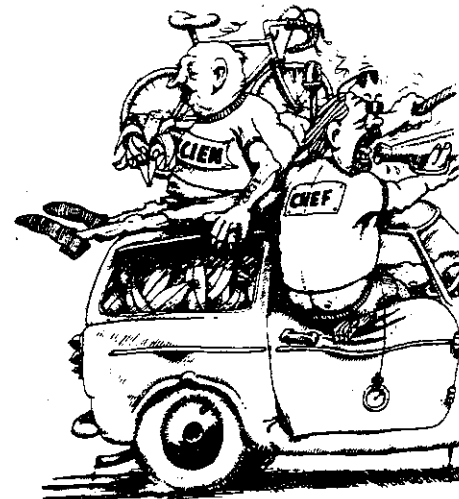
Vlak voordat de renners weer op hun stalen ros klommen, bracht Wim van Daal Bert Hendrix de schrik van zijn leven toe. Op de vraag van Bert of er voor de Vaalserberg nog een klim te verwachten was, antwoordde Wim: "na ongeveer 4 kilometer ligt er een korte klim met een stijgingspercentage van 23%, zelfs steiler dan de bekende Keuteberg". Met zenuwen in zijn lijf heeft Bert kilometers lang uitgekeken naar deze klim. Collega Math Slabbers zat na de pauze duidelijk in de problemen: hij bleek soep en vlaai met slagroom genuttigd te hebben.

Na een mooie klim met enkele haarspeldbochten bereikten we het drielandenpunt te Vaals via de Belgische kant. De opmerking van Bert Hendrix, dat Wim van Daal nu al boven was, kwam hem bijna duur te staan, maar Wim wist zich te beheersen. Na Vaals moest de route enigszins aangepast worden, omdat er wegwerkzaamheden uitgevoerd werden. Via Vijlen, Mechelen bereikten we Wahwiller,

alwaar Wim een mooie helling had gevonden. Frank Rulkens, ter plekke bekend, noemde deze helling "de blaasbalg". Frank leidde de groep en ging tijdens de beklimming nog eens stevig op de pedalen staan. Een hevig gekraak en geknars klonk er op. Hij moest afstappen om polshoogte te nemen.

De vermoeidheid zat nu toch bij iedereen in de benen en de volgende helling, de Eijserbosweg, verscheen al voor onze wielen. Math Slabbers zat duidelijk in de moeilijkheden, maar het bleek dat hij honger had en honger is immers de ergste vijand van een wielrenner. Hij zocht naar medestanders om de zware Huls in Simpelveld links te laten liggen. Die vond hij evenwel niet. Na de zware Huls, die echt zwaar viel, namen we als laatste helling van de dag de Fromberg. Math Slabbers, Har Sensen en Gé Smits waren zo druk bezig met elkaar oppeppen, dat ze de verkeerde weg namen. In plaats van richting Heerlen te fietsen, gingen ze de oude vertrouwde weg richting Ransdaal. Nu bevonden we ons in bijzondere omstandigheid dat we niet de bus kwijt waren, maar enkele renners. Jos en Wim van Daal moesten zich een extra inspanning getroosten en hen terug te vinden.

Na 117 kilometer bereikten we de parkeerplaats in Heerlen. Moe maar voldaan werd er gepakt en begon de thuisreis. Frank Rulkens en Theo Vossen hadden nog niet genoeg gefietst. Zij weken af van ons motto "samen uit, samen thuis", en fietsten de laatste 40 kilometer naar huis. De groep spoedde zich naar clublokaal Chez Col om te genieten van het goddelijke gerstenat, wat tradioneel weer rijkelijk vloeide na een grote tocht.

Paula en Jan zorgden voor een geweldige ondersteuning vanuit de volgbus.

OPKOMSTENKLASSEMENT 1987

Jos van Daal wint gouden medaille met een unieke prestatie.

Toen het opkomstenklassement in het leven werd geroepen, werden de normen voor het halen van medailles vastgesteld. Uitgangspunt was: Het halen van een gouden medaille moet dermate zwaar zijn, dat er een unieke prestatie nodig is om deze medaille te behalen. In de eerste twee seizoenen bleek dat de vastgestelde norm van 90% zeer zwaar was. Er werd zelfs voorspeld dat de komende jaren niemand in staat zou zijn een gouden medaille te behalen.

Met deze voorspelling in zijn achterhoofd begon Jos van Daal aan het nieuwe seizoen. Naarmate het seizoen vorderde zette Jos zijn kandidatuur voor de eindoverwinning in het opkomsten klassement. Terwijl de anderen regelmatig een tochte moesten laten schieten, miste Jos geen enkele tocht. Met het seizoen einde in zicht werd het al snel duidelijk dat Jos dit jaar de gouden medaille zou pakken. Maar Jos wilde meer. Hij trotseerde alle weersomstandigheden om op z'n minst bij het vertrekpunt te controleren of de tocht tocht al dan niet doorging.

EERSTE GOUDEN
MEDAILLE

Op 4 okt was het dan zo ver. De laatste tocht van het seizoen werd door Jos niet meer gemist. Hij bekroonde zijn seizoen met een overwinning in het eindklassement door ALLE tochten bij te wonen. Een unieke prestatie die nog jaren als record van onze club genoteerd zal blijven staan.

In de grote schaduw van de prestatie van Jos stonden de nummers twee, drie en vier: Har Senssen met zijn derde zilveren medaille, de winnaar van het vorige jaar Wim van Daal en Wil Bevers. Zij behaalden dit jaar de norm voor een zilveren medaille. Pierre Wolters leidt de groep der bronzen medaille winnaars: hij kwam een tocht te kort voor de zilveren medaille. Opvallend is de goede opkomst van twee nieuwe leden. Gustaaf Vocking en Hub Helwegen bekroonden hun eerste seizoen met een bronzen medaille, en dat terwijl zij de eerste tochten misten doordat zij pas tijdens het seizoen lid werden.

Het opkomstenklassement, twee jaar geleden in het leven geroepen om de opkomst van onze leden te stimuleren, heeft duidelijk het gewenste effect op de leden. Dit uit zich in het grote aantal medailles dat dit jaar uitgereikt werd. In het eerste jaar werden er zes medailles uitgereikt, het tweede jaar zeven, en dit jaar het veel zeggende aantal van dertien. Als we dan ook constateren dat het weer verre van optimaal is geweest dit seizoen, dan is er grote reden voor tevredenheid.

EINDUITSLAG OPKOMSTENKLASSEMENT 1987

1. Jos van Daal	49 GOUD
-----------------	---------

2. Har Senssen	41 zilver	8. Huub Helwegen	33 brons
3. Wim van Daal	39 zilver	9. Bert Schlicher	33 brons
4. Wil Bevers	38 zilver	10. Bert Hendrix	32 brons
5. Pierre Wolters	36 brons	11. Theo Vossen	31 brons
6. Math Slabbers	34 brons	12. Rob van Daal	30 brons
Gustaaf Vocking	34 brons	Erik Vrinzen	30 brons

Chris Schuren(24), Frank Rulkens(22), Piet Nelissen(21), Harrie Schuren(20), Ge Smits(16), Huub Dahmen(15), Paul Wolters(14), Hans Boots(12), Frie Verheijden(7), Mart Dings(4), Tim Valkenburg(4), Guus Eijssen(4), Don van Montfort(4), Huub Engelen(4), Elbert Valkenburg(3), Ron Smeets(3), Bert Theelen(2), Gert-Jan Lebesque(1), Pierre Heuts(1), Marcel Eijssen(1), Jack Heijnen(0), Jack Tellers(0), Peter Vossen(0).

Feestavond bere gezellig en veel te snel voorbij.

Zaterdag 24 oktober was het weer zover. Alle lekketubers uit Linne en omgeving stroomden richting café Evers. De jaarlijkse feestavond stond op het programma, en dat is een avond die zelden overgeslagen wordt. Jong en oud bevolkten de zaal waar Carolien als vanouds de scepter zwaaide.

Reeds vroeg in de avond werd er naar een ronde-miss gezocht voor de uitreiking van de medailles. Math Slabbers kweet zich uitstekend van zijn taak. Als opvolgster van Ingrid van Gé Smits vond hij Marleen van Rob van Daal. Menig coureur kreeg rode koontjes toen dit bekend werd gemaakt. Marleen wachtte een zware taak: er werden tweemaal zoveel medailles uitgereikt als andere jaren. Omdat Dhr. van Melick van de Rabobank door ziekte verhinderd was, werd Wim van Daal als slachtoffer gearresteerd. Maar liefst dertien medailles moesten uitgereikt worden in het opkomstenklassement. Absoluut hoogtepunt was de uitreiking van de gouden medaille in het opkomstenklassement aan Jos van Daal. Zijn prestatie, het bijwonen van alle tochten, werd door de vereniging beloond met een cadeaubon. Het clubkampioenschap was dit jaar weer een prooi voor Harrie Schuren. Voor de tweede maal nam hij deze wisselbeker in ontvangst. Frank Rulkens (afwezig) en Hans Boots waren de andere prijswinnaars.

Opvallende verschijning op de feestavond was Bert Hendrix. Keurig in de kleren gestoken richtte hij zich tot de jongere leden. Bert wil graag in het bestuur van de vereniging komen. Daartoe heeft hij met campagne-leider Harrie Schuren een imposant programma in elkaar gesleuteld. Succes had Bert wel: Het kostte hem geen enkele moeite om regelmatig iedereen op een gratis drankje te trakteren!

Een elk jaar terugkomende gebeurtenis is het koude buffet, wederom voortreffelijk in elkaar gesleuteld door de dames Nelissen en van Daal. We hebben niet echt geteld, maar het viel toch op dat veel leden voor een derde maal de gang naar de buffettafel maakten. Als dat een indicatie is voor de kwaliteit van het buffet, dan kunnen de dames erop rekenen dat ze het volgende jaar weer aan de slag kunnen.

Na het koude buffet gebeurde het, eigenlijk gebeurde er niets: De dames Senssen en Nelissen bleven op hun stoel zitten terwijl het bestuur in de keuken de afwas deed. Zij werden daarbij geweldig geholpen door 'de baas in huis': Carolien Evers. Deze ging als een tornado tekeer en zorgde ervoor dat de afdrogers geen moment rust kregen.

Tegen het einde van de avond gingen velen met een tevreden gevoel naar huis. Het was al na de klok van enen dat Theo Vossen, oorspronkelijk verhinderd, het feestlokaal betrad. Hij kon schijnbaar geen slaap vatten zonder een hap van het overheerlijke buffet. Een kleine groep leden dacht niet meer aan de tocht van de volgende morgen en verliet diep in de nacht het clublokaal. Het zat er weer op voor een jaar!

Ook wij zitten niet stil...

U houdt niet van stilzitten. De Rabobank evenmin. Ook wij blijven het liefst volop in beweging. Om onze dienstverlening op peil te houden. En om het u nog makkelijker te maken.

Zo heeft ieder een goede reden om actief bezig te zijn.

Rabobank

Blijft actief.